زه میین نه‌یم!

(مینه لیکونه)

لیکوال: محمد اسماعیل کریمي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: **زه مېين نه يم!** (مينه ليکونه)

ليکوال: **محمد اسماعيل (کريمي)**

کمپوز: **محمد ابراهيم (رحيل)**

ډيزاين: **موسی (تعبير)**

خپرېدو کال: **۱۴۰۲ ل / ۲۰۲۳ ز**

د ليکوال سره اړيکې:

فېسبوک: **M Ismail Karimi**

وتس اپ: **۰۷۹۴۳۸۱۰۲۵**

د خپرېدو بشپړ حقوق يې له ليکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه انسان ته!

چې د ساړه موسم پر مهال به يې ما پر وړاندې د ګرمۍ احساس کاوه. د مينې – پاملرنې او احسان يې ډېر پوروړی يم.

م.ا.کريمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې په اړه خوندور توري

ما د مینې په اړه ډېر اورېدلي، د مینانو له ډېرو داسې کیسو خبره شوې یم، چې پایله یې له غمه ډکه او په داسې حالت پای ته رسېدلې، چې یو مین یې نه غواړي.

زما په نظر!

مینه کوم ځانګړی تعریف نه لري، آن تر اوسه به داسې کومه کلمه نه وي رامنځته شوې، چې په بشپړه توګه د مینې او مینېدو استازیتوب وکړي.

موږ د هغه کتاب له لوستلو ډېر خوند اخلو، چې زموږ له حال سره برابر وي او زموږ د ژوند انځور وړاندې کړي.

(زه مین نه یم!) هغه اثر دی چې په رښتینې مانا د یو مین احساسات اغېزمنوي، د مینې هغه اور چې خلکو یې په خاموشولو کلونه وخت تېر کړی، یو ځل بیا روښانه کوي.

دا خو څرګنده ده چې ټول انسانان څه ناڅه ګډې ځانګړنې لري، لکه د خپلوانو له لاسه ورکولو درد، د مینې او مین له لاسه ورکولو درد، ټولنیزې ستونزې او داسې نور.

یادې کړنې هغه وخت ګډ درد لري، چې تا تجربه کړې وي، هر هغه کس چې یو ځل یې هم په زړه کې د مینې د احساس تارونه په لړزه راغلي وي، د دغه کتاب په لوستلو به هرومرو هغو شېبو ته ستنېږي، چې د خپل مین ترڅنګ یې تېرې کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځینو لیکل شویو کتابونو کې هغه خبرې او کیسې ډېرې راځي، چې له تجربه کېدلو لرې وي، یوازې خلکو اورېدلې وي، خو د یاد کتاب عمده ځانګړنه دا ده، چې هغه رښتیا پکې وړاندې شوي، چې په یوه ټولنه کې شته ټول میینان یې تجربه کوي.

دغه کتاب نه یوازې په ژوند کې د یوې اړینې موضوع په اړه لیکل شوی، بلکې د ادبیاتو او ژبې په برخه کې هم د ښکلو جملو په لرلو سره یو په زړه پورې کتاب دی.

د (**زه میین نه یم!**) لیکوال، محترم محمد اسماعیل کریمي د ژوند له داسې رازونو پرده پورته کړې، چې هر فرد باید پرې پوه شي او معلومات پکې ولري.

محترم کریمي صاحب په ډېرو لنډو جملو کې د ژوند ډېر درانه مسایل بیان کړي او په خوږو الفاظو یې دا موضوع ښه څېړلې ده.

په پای کې محترم کریمي صاحب ته د نورو په زړه پورې آثارو د پنځېدو هیله کوو، قلم یې تاند او پر ګوتو یې برکت شه!

شکېبا (نادري)

۱۴۰۱ د سلواغې ۱۰مه

کابل، خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زريني کرښې

نن سبا ډېرى ځوان ليکوالان د هنري نثر د ليکلو هڅه کوي، خو ډېر لږ شمېر يې په دې بريالي کېږي، چې پاخه هنري نثرونه وليکي او د هنري نثر د لوستونکو او مينوالو تنده پرې ماته کړي.
زما په اند!
تر ټولو ښکلی هنري نثر هغه دی، چې د لومړيو کرښو په لوستلو يې انسان ته د دې تلوسه پيدا شي چې تر پايه يې ولولي، **(زه مبين نه يم!)** اثر هم کټ - مټ همداسې يو اثر دی، چې د مينې د يوه ليک په لوستلو يې د انسان زړه کېږي بل يې ولولي او همداسې د کتاب لوستل ژر تر ژره بشپړ کړي.
د هنري نثر يوه بله ځانګړنه دا ده، چې انسان فکر کولو ته هڅوي او لوستونکی دې ته اړ کوي، چې په خپلو فکرونو کې د ليکوال د زرينو کرښو مانا ومومي، له نېکه مرغه دا اثر هم له دې ځانګړنې تش نه دی او په لوستو يې انسان هرې کرښې ته په خپل ذهن کې ځای ورکوي او دې ته اړ کېږي، چې د هرې کلمې په اړه يې څو شېبې فکر وکړي.
د دې اثر په لوستلو مې څو ټکو ته پام شو، چې يادول يې دلته اړين بولم، د هر ليک په پای کې يوه داسې ټپه چې له ليک سره همغږي لري ليکل شوې ده، چې دې کار د کتاب ښايست لا ډېر کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال خپله موخه لوستونکي ته په واضح ټکو کې رسولې ده او د دغه هنري نثر په لوستلو انسان داسې احساس کوي، لکه لیکوال چې د خپل ژوند واقعي کیسه کوي. د کلمو تسلسل ډېر ښه پکې ساتل شوی دی او هر کلمه په خپل ځای له خپلې اصلي او بشپړې معنا سره کارول شوې ده.

که څوک دا کتاب ولولي گمان نه کوم، چې هغه دې داسې احساس وکړي، چې پر کاغذ لیکل شوې تورې کرښې لولي؛ بلکې په لوستلو به یې په کتاب کې شته صحنې یا په خپلو خیالونو کې انځوروي او یا به داسې احساس کوي چې کوم فلم گوري.

کتاب لنډ، خو خوندور دی. انسان یې په لوستلو نه ستړی کېږي. په ټوله کې دغه هنري نثر په رنگینو الفاظو لیکل شوی دی، ژبه یې خوږه، اسانه او روانه ده او د لیکوالۍ اړینو ټکو ته پکې پام شوی دی.

که موږ رښتیا غواړو چې هنر د هنر او ژوند لپاره ولولو، باید د ښاغلي کریمي له هنري نثرونو استقبال وکړو او له کریمي صېب سره د دغه کتاب په خپرولو کې مرسته وکړو؛ تر څو دا ډول کتابونه چې عامه ذهنیتونه د جگړې او کرکې له فکرونو نه لرې ساتي او د هنر په ښکلا یې سمبالوي، د ټولنې ټولو اتباعو ته ورسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په پښتو کې داسې تصويري او په مانا د درنو تورو نورو کتابونو ته هم اړتيا لرو او په کار ده، چې ځوان ليکوالان په دې برخې کې خپلې هڅې ګړندۍ وساتي او پښتو ته نور داسې ارزښتمن کتابونه ډالۍ کړي.

ښاغلي محمد اسماعيل کريمي ته د دې اثر د پنځېدو مبارکي وايم او د ليکوالۍ په ډګر کې لا برياوې ورته غواړم!

په درنښت

عايشه (حيدري)

۱۰/۱۱/۱۴۰۱

کابل، خپله مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیل خبرې

زمونږ له ډلې اکثریت د جګړې په تړاو د دې ډول فکر درلودونکي دي، چې جګړه یوازې مړي او ټپیان تولیدوي؛ خو نه!
د جګړې اغېزې ډېرې پراخه دي، نه یوازې چې جګړو مونږ څو لسیزې بې کوره، بې وطنه، وږلي او ټپي کړي یوو؛ بلکې زمونږ چلندونه، کړنې، اخلاق، باورونه، افکار او په لویه کچه یې معنویات هم را ټپي کړي دي.

مړي او ټپیان د جګړې بارز اړخ دی، چې تر ډېره یې ټول وینو؛ مګر هغه نور اړخونه چې زمونږ له سترګو پټ دي، هم پر انسانانو اغېزې ښندي او د دوی په بېروني کړنو او اندروني جذباتو، احساساتو او کیفیاتو کې د وحشت، وېرې، کرکې، بدبینی، غوسې، درواغو، دوکې او نورو ګنو بدو کړنو انګېزه ټوکوي.

که د واقعیت له عینکو د خپلې ټولنې جاج واخلو، درک کوو، چې له کشره نیولې تر مشره، له باسواده نیولې تر بې سواده، له نظامي نیولې تر غیر نظامي، له ښاري نیولې تر اطرافي او داسې ټول بې نظمي خوښوو، وحشت کوو او خپروو یې، په هره معامله کې د دوکې هڅه کوو، درواغ مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسب گرځېدلی، پر یوې کوچنۍ کږنه او خبره غوسه کېږو او مقابل اړخ ښکنځو، له یو بل مو دومره کرکه راځي، لکه په لوند سپي چې د لاس وهلو څخه کرکه لرو. په واقعیت کې دا د جګړې هغه اغېزې دي، چې له مونږ ډېری یې د جګړې اړوند نه تعریفوي.

بناءً؛

هغه کار چې د بل چا د وس له امکانه وتی وي، لیکوال یې په ډېره غوره بڼه ممکنولی شي. په ټولنو کې د لیکوالو مسوولیت توپیر لري، زمونږ د ټولنې د لیکوالو مسوولیت دا جوړېږي، چې د وګړو په عاطفي کولو کې نقش ولوبوي؛ ځکه زمونږ د ټولنې چاپېریال جګړه ییز او په بارودي لړو پوښلی دی، اړتیا ده چې وګړي عاطفي وروزل شي؛ تر څو ټولنه د سم مسیر پر لور روانه شي او وګړي یې د غوره ژوند څخه برخمن شي.

د دې لپاره چې د وګړو د جمالیاتي اړتیا او ادبي ذوق په خړوبتیا کې مې ونډه لرلې وي، حاضر اثر (**زه میین نه یم!**) د لیکلو هاند مې پیل کړ. له دې اړخه هم د دې کتاب لیکلو ته مې لېوالتیا زیاته وه، چې مونږ مینې او مهربانۍ ته شدیده اړتیا لرو؛ نو هغه لیکنې چې محتوا یې په مینې او مهربانۍ را څرخي، باید وپنځول شي، تر څو د جګړې د اغېزو په کمښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موثر تمام شي او د ذهني سکون په ترلاسه کولو کې د مثمریت سبب وګرځي.
په پای کې له تاسو ټولو قدرمنو لوستونکو مننې، چې خپل ارزښتمن وخت د کتاب په لوستنې سره لا قیمتي کوئ، د خپل ذهن د سالمې روزنې او ودې په پار هاند کوئ.

قدرمنو لوستونکو!
اعترافاً د نورو ټولو بشري هڅو او کړنو په څېر زما لیکنه هم د انساني ذهن تخلیق دی، چې حتماً او لازماً به نیمګړتیاوې لري؛ نو په خورا مینې ستاسې د نیوکو، وړاندیزونو، مشورو او تشویق غوښتونکی یم، د نیمګړتیاوو په را ښودلو کې مو د لوړ جرأت دعا غواړم.

په پښتنه او افغاني مینه!
محمد اسماعیل (کریمي)
ننګرهار، کوټ ـ خپله حجره

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

ونه خو نه وم، چې په خزان سره مې پاڼې رېژېدلې وای، انسان وم او د انسان په خزاني کيفيت کله نيمګړي انسانان په اسانۍ سره پوهېدلی شي، لکه د پاڼې په څېر د خزان بې رحمه بادونو د څانګې بېلولم، دا شېبې د بېلتون وې، د جانان يې جدا کولم.

د پارک په اوږده څوکۍ ورسره کېناستم، ما يې سترګو ته د مخامخ ليدلو توان نه درلود، نظر مې پر ځمکه خښ ؤ، د زړه خبرې مې په ستوني کې ورکېدې، داسې احساس مې کاوه، لکه د غږ څخه چې محروم شوی اوسم، وار په وار يې پوښتلم، ما خبرې نشوای کولې، کتابچه مې ترې کش کړه، ومې ليکل:

په نوستالوژيک حالت کې انسان که باطناً بې سيکه او خپه وي، ظاهراً هم پرې د خپګان اثرات جوت وي. مړاوې څېره، نيمګړې خبرې، سترې مجلس او ړنګ قدمونه يې د ظاهري مات‌والي ډېره ښه تشريح او توضيح کوي. کتابچه مې ور مخامخ کړه، کرښې يې ولوستې، را ويې کتل، د پوښتنې په انداز يې لاسونه خلاص کړل. بيا مې وليکل:

انسان د ونې په څېر نه دی، چې په خزان سره يې پاڼې ورېژېږي او بې له کومې ستونزې خلک پرې وپوهېږي، چې خزان يې پيل شو. نه! انسان بېل خزاني کيفيت لري، چې دا خزاني کيفيت د هر چا د درک قوه نه‌شي کشفولی، هغوی چې د انسان خزاني کيفيت محسوسوي، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعیت کې ځیرک او بادرکه اشخاص وي، په شعوري لحاظ تر نورو د مخکښ‌والي وياړ لري.

تر همدې ځایه مې ولیکل، ور ومې کتل، هڅه مې وکړه چې خبرې وکړم، مګر بیا هم ونه توانېدم، بېرته مې سترګې په کتابچه کې وګنډلې، ګوتې مې وخوځېدې:

انسان که ناطق دی، د خزاني کیفیت په توضیح او تشریح کې ډېر کله د غیر ناطق مخلوق په څېر دریځ او موقف نیسي، ټول انساني خزاني کیفیتونه یو شان نه دي، ځینې ګوښه نشین شي، وژاړي. ځینې بیا یو چا ته تر غاړې شي، کلک - کلک ورسره وژاړي او ځینې بیا داسې دي، چې په زړه یې تېروي، ځان خوري.

د وصال شېبې ورو - ورو نږدې، وخت اجازه نه راکوله چې زیات تم شم، زړه مې را ډک شو، د خبرو کولو او غږ ویستلو توان مې نه درلود، داسې وم لکه ګونګی.

ور تر غاړې شوم، کلک - کلک مې وژړل. هڅه یې کوله چې ارام مې کړي، مګر ما د جدایۍ لمبې لیدلې او پوهېدم چې دا لمبې به مې څو شېبې وروسته داسې وسېځي، چې زخم به یې ډېر ژور وي. ما یې لاسونه کلک ونیول، ځان مې ور نږدې کړ، بې اختیاره مې له خولې ووتل:

د بېلتانه کیسې شروع دي

ما د لالي لاسونه کلک نیولي دینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

ځنګ ته يې نږدې ولاړ وم، را کتل يې، مګر ما داسې ښوده، چې ګواکې نه يې وينم. موبايل مې هسې غوږ ته ونيو، د جوړ په خير وروسته مې وويل:

- خدای دې زړه داسې چا سره مه لګوه، چې د غرور سمندر يې هر وخت طوفاني وي، داسې طوفاني څپې چې ستا د ګرانښت ماڼۍ نړوي. ستا انساني هڅې او مهربانۍ نه توانېږي، چې د تيږې په څېر کلک زړه کې يې ځای پيدا کړې. ته به هڅه کوې چې ځان ور نږدې کړې، مګر دومره بې تفاوته چلند به وکړي، چې د بشپړ انسانيت دې زړه موړ شي.

غلی شوم، يوه شېبه مې داسې تمثيل کړه، چې ګواکې مقابل لوری اورم، بيا مې خبرې پيل کړې:

- ستا به د سترګو تور وي، د زړه درزا به دې وي؛ مګر تا سره به د يو ناپېژاند او عادي انسان په څېر تعامل کوي، درد به دېويني، خو پر وړاندې به دې بې پروا وي، له زړه به ګيله‌من شې، چې داسې انسان سره ځنګه او ولې لګېدې؟ وګوره ستا خيال اوس ساتي که نه؟ هر وخت دې دردوي.

د سترګو له کونجونو مې ور وکتل، د ليدلو او اورېدلو دواړه حسونه يې په کار اچولي وو، ما خو داسې موقع له خدايه غوښته، غږ مې لوړ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه‌پوهېږم د ګرانښت او مینې فریکونسي به دې دومره لوړه نه وه، چې د هغه د زړه تر غوږونو رسېدلې وای او یا به د هغه له‌پاره ارزښت نه‌لرې.
نور مې نه غوښتل چې خبرې اوږدې کړم، په پای کې مې زمزمه په لوړ غږ داسې پیل کړه:

یاري د سیال سړي مزه کړي

ځان ته به ګوري، ستا به ډېر قدر کوینه

****

انځور یې رالېږلی ؤ، هماغه انځور چې د ښار په غټې ایسکریم خونه کې مو اخیستی ؤ، ور لاندې یې په پیغام کې لیکلي وو:
- څه در یاد شو؟ د ایسکریم شریکه!
«ته» راسره نه یې، ایسکریم خونه کې دې څوکۍ خالي ده. دلته زه ستا تشې څوکۍ ته په لیدو ویلي شوم او ایسکریم ما ته په لیدو ویلي شو.
ومې لیکل:
- هو! ډېر څه را یاد شو.
هماغه شېبه چې د ایسکریم ککو دې پر پوزه وموښه، بیا دې پوزه زما د پوزې سره وموښله. ښه شېبه وه، خوند یې کړی ؤ.
خاطرې او یادونه که ښه یا بد وي، خو په حال کې یې یادون ډېر خوږ وي، ښې خاطرې یادول به دې خوښ کړي او د څه شېبې لپاره خندا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پر شونډو راولي او بدې خاطرې یادول به تجربې درکړي، پوه به دې کړي.

د همدې ورځې په مازیگر ایسکریم خونې ته ورغلم، هماغه ککوي ایسکریم مې را وغوښت، ککو مې پر پوزه وموښه، خو شتون یې نه درلود، چې په ککو ککړه پوزه مې ورسره موښلې وه.

د ایسکریم شریک انسانه!

ځینې خواږه په شریکه خوند کوي، که شریک ونه خوړل شي، لکه حرام چې خورې.

ما ته دې لږې شپې بهانه کړې
تا د بېلتون په غرونو واړول کلونه

****

له خولې مې هسې دا بیت ووت:

زه چې در میین شوم، د هر چا پام مې در واړوه
وایه کنه مشهور په ټول جهان مې کړې، که نه مې کړې؟

قدمونه یې سست شول، په حیرانتیا یې را وکتل، په پوښتنیز انداز یې لاسونه خلاص کړل:

- نو تا کله ویلي، چې را باندې میین یې؟

موسک شوم، څه شېبه مې ور وکتل، بیا مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اړینه ده، چې خامخا د الفاظو اظهار وشي؟
نه يې حس کوې، چې په وړه خبره در څخه مرور يم؟
په وړه خبره او کار در څخه خوشال يم؟
د ورځې پيل او پای کې دې د ليدلو غوښتنه لرم؟
ستا پر وړاندې د ډېرې وارخطايي مې تندی خوله - خوله وي!
چې درسره ولاړ يم، روغې خبرې مې نيمګړې وي؟
څومره ګيلې دې سترګو ته قطار ودروم؟
ته د لاس راکولو هڅه کوې، مګر زه غبرګه غواړم؟
نه‌پوهېږم!
يا مې احساسات نه‌شې درک کولای او يا خورا لېواله يې، چې په علني ډول مې د مينې د اظهار ناره واورې.

چې ما ويلی تا منلی
تا به د دې يارانې خوند ليدلی وونه

****

د بوټ په څوکه مې ځمکه ګروله، ور ومې کتل. دېوال ته يې تکيه کړې وه، سترګې يې برګې کړې:

- خاورې به ارزانې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې؟

- نه دې خندا شته او نه ادا!

- دا د خنداګانو او اداګانو ځلي ستا جوړ دي.

له غوږونو یې کش کاږلم، ما چیغې وهلې، هڅه مې کوله، چې ځان ترې خلاص کړم، مګر ونه توانېدم، اخ مې کړل، داسې مې تمثیل کړه، چې ګوندې غوږ مې په درد شو، کېناستم، سر مې ټیټ کړ.

وارخطا یې یوه خوا او بله خوا کتل، ځېره یې له خپګان ډکه ښکارېده، لاس یې زما د زنې لاندې کړ، سترګو ته یې را وکتل، تمثیل مې جاري ونه ساتلی شو، ومې خندل، نازک سوکان او څپېړې یې په سینه راکړې، چیغې یې کړې:

- ارزاني او ابادي شوه.

- خوب دې ولیده؟

له پوزې یې ونیولم، کلک - کلک یې وسکوندېلم، ویې ویل:

_ کانکرېټه! ایله مې چې ستا خندا ولیده.

اخ! هغه وخت به کانکرېټ وم یا نه؛ مګر اوس په رښتیا یم. نه مې یادېږي چې د تګ وروسته یې ما کله خندلي وي. ما چې خندلی شو، سترګو یې انرژي را کوله او د هر درد په هېرېدو کې یې زما خیال ساته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس چې دا را وبه يې کتل، لکه نړۍ چې بې نفرته شي. ډاډ - حوصله - نرمي - مهرباني به يې زما په وجود کې زرغون کړل، هره بده ځانګړنه به يې را څخه وتوړله.

يو داسې انسان به وم، چې ډېرو به غوښتل، د ملګرتيا په تکل راسره څو شېبې تېرې کړي؛ مګر اوس يې نشتون داسې کړی يم، چې څوک مې لا په څنګ کې د کېناستو زحمت نه کوي.

ومنئ! ځينې مونږ سره د عادي انسانانو په څېر ګرځي؛ خو په حقيقت کې دوی معجزې لري، همدا چې په هېڅ څيز نه رغېږو، د دوی يو دوه خواږه الفاظ مو رک - روغ کړي او چې کله نه وي، په ځمکه قدم ايښودل خوند نه کوي.

که چرته کېږي بېرته راشه
قسم دی ياره ځمکه خوند نه راکوينه

****

تا ته د جار او قربان نارې دومره ډېرې وې، چې زما د غږ فرېکونسي پکې ورکېده او ما ونه شو کولای، چې خپل ربښتينی ګرانښت په کمزورو الفاظو سره، ستا د زړه تر غوږونو ورسوم.

ستا د ښايست راج چلېده، که به چا کار درلود يا نه؛ مګر تا سره به يې د خولې ګډولو هڅه کوله، خپله د ديدن تشه ځولۍ به يې ډکه وړله. له تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم لار ورکه وه، چې څوک راسره رښتینی ګرانښت لري او څوک هسې ګرانښت تمثیلوي.

نور څوک خو پرېږده، ومنه چې دا مې هم پېرزو نه شي، چې ته دې په هینداره کې ځان ته وګورې. تا ته که ګوري یا درسره قدم وهي او یا هم درسره خبرې کوي، هغه به یوازې یو کس وي، چې هغه زه یم.

ستا د وجود د غړو سربېره ما ته یو څه نور هم ګران دي، هغه لارې چې ته پرې ځې را ځې. هغه ځایونه چې پکې ناسته کوې او هغه دوکان چې ته پکې چاکلیټ او ککوونه اخلې.

هو، رښتیا!

هغه د رخت ټوټه چې ته پرې هر سهار خپلې عینکې پاکوې. ستا عینکې را باندې ډېرې ګرانې دي، پوهېږې چې ولې؟ ځکه یو خو ستا شفابخشې سترګې له دوړو او ناپاکه هواګانو ژغوري او بل ډېر ځل یې ما ته تا سره د خبرو کولو موقع راکړې ده. یاد دې شي په دې پلمه به مې در څخه عینکې واخیستې، چې ښنګه پکې ښکارېږم. تا به هسې حیرانتیا تمثیل کړه، سترګه به دې کېکاږله، وبه دې ویل، څومره ښه ښکارې.

هماغه انځور مې د کمپیوټر پر سکرین ځړولی دی، چې ستا عینکې مې په سترګو کړې او ګډ سیلفي انځور دې واخیست. د کمپیوټر له کاره چې ستړی شم، ژر صفحه بنده کړم، عمومي سکرین ته راشم، چې ودې ګورم، ټوله ستړیا مې هېره شي، نوې انرژي واخلم او بیا په کار اخته شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې له کاره رخصت شم. هماغه وروستی د لمر غروب را په زړه شي، چې ما او تا سره جدا کېدلو، سترګې مې ډنډ شي، تورې عینکې په سترګو کړم، چې اوښکې مې څوک ونهویني. شاعر څومره ښه ویلي:

په ما قیامت و اخري ماښام و
زما او ستا چې بېلېدلې لارې

****

که یو څوک په مینه نه پوهېده او یا یې درک کولی نه شوه؛ نو دا په دې معنا نه ده، چې مونږ دې ورسره مینه ونه کړو؛ ځکه دین، اخلاق او نزاکتونه دا ایجابوي، چې د کوڼ، ړوند او معیوب سره سلام او همکاري وکړو.

ځینې مینه غواړي؛ مګر د مینې په چل نه پوهېږي، یا ترې افراط کېږي او یا ور څخه تفریط کېږي، کټ - مټ لکه لومړی ځل چې څوک دېګ زده کوي، د مالګې او غوړو اندازه یا ترې ښخي زیاته وي او یا یې ښخي کمه کړې وي. دوی غواړي چې ښه دېګ پوخ کړي؛ مګر په چل یې نه پوهېږي، نو د دې دېګ څخه خوراک باید په ډېره مینه وشي او پخوونکی زړه توری او ناهیلی نه کړو؛ بلکې ډاډ ورکړو او ویې هڅوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم همداسې وې، کله به دې مینه دومره ډېره شوه، چې ټولې ګیلې به دې زما ختمې کړې؛ مګر کله به داسې بې مینې شوې، چې له ژوند به دې زړه را تور کړ.

تا مینه غوښته او کوله، خو په چل یې نه پوهېدلې او یا چا مینه بل ډول درته تعریف کړې وه، شاید تا ته یې مینه د دوکې په ډول در پیژندلې وي؛ مګر مینه داسې څه نه دي، چې هر څوک دې ورته تعریفونه وکړي. مینې ته تعریفونه مه غواړه، فقط کوه یې. پرته له مینې انسان هېڅ دی.

یوه خبره به درته وکړم، د هېڅ لقب ارمان نه راځي، لکه څومره چې د دې لقب پسې هڅه او ارمان کوم، چې زه دې د مینه ناک انسان په توګه د انسانانو تر منځ مطرح اوسم.

تا ته هم وایم، تل هڅه کوه چې د مینه ناک انسان لقب وګټې. لقبونه ډېر دي، څوک د شتمن لقب او څوک د واکمن لقب غواړي، دا لقبونه یوازې د دوی د شتمنۍ او واکمنۍ پورې محدود یادېږي؛ مګر که د مینه ناک انسان لقب دې ګټلی و، هر وخت به په زړونو کې ځای لرې.

دا لقب ګټل ډېر سخت نه دي. که دې ښایست لاره، غرور مه کوه، که دې شتمني لرله، هم غرور مه کوه او که دې واک لاره، بیا هم غرور مه کوه؛ بلکې د مینې او عاجزۍ ډک چلند کوه. ستا ښایست، ستا شتمني او ستا واکمني به تر ډېره د خلکو په زړونو راج کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړم درته ووایم، تا لپاره زما په زړه کې د ګرانښت رېښې ډېرې ژورې دي. دې رېښو ته د مینې له چینې اوبه ورکوه، د غرور په وچکالۍ یې مه سېځه. ما بوج مه ګڼه، که څلرویشت ساعته وخت نشې راکولی، څلرویشت ثانیې وخت خو راکولی شې، قبولې مې دي. ستا د نظر او ارزښت وړ ی یم.

داسې بې سره دې عادت کړم

چې ودې نه وینم پیریان مې ونیسه

****

د خپګان علت مې ترې وپوښت، ویل یې:

- بد عمله یې!

- په‌دې بد عمله یم، چې:

سېګرټ څکوم؟

سندرې اورم؟

فلمونه ګورم؟

مخ یې را واړوه. د چوپتیا لمن یې ونیوه، د شېبه ځنډ وروسته یې خبرې پیل کړې:

- نه! تا خو ټول هغه کارونه یاد کړل، چې ټولنه یې بد بولي. هغه کارونه به دې یاد کړي وو، چې زما لپاره بد وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لکه څه؟

- په‌دې بد عمله يې، چې:

ستړې مشي د ګوتو په څوکو کوې، غبږ دې هېره وي.

شېبه وي، چې سترګې جنګ غواړي؛ مګر ته ځمکې ته ګورې.

د دې پر ځای چې لاس مې زور کړې، په جېب دې ننويستی وي.

زما غبږ وي، خو تا دېوال ته تکيه کړې وي.

له ډېرې وارخطايي په خپلو ويښتانو کې ګوتې تېروې؛ مګر ما ته موقع نه راکوې، چې ويښتانو کې دې ګوتې ووهم.

- ښاا، په دې نېکعملۍ خو مې در ګډ بوله!

د يو زړګي نه بل ته لار وي

چې زما خوښ يې ستا به ولې بد راځمه

****

ډېر کله خو داسې هم شوي، چې له ورايه به مې پر يو چا نظر ولګېد، کټ - مټ ستا په څېر به راته وايسېد، ستا په څېر جامې او بوټان به يې پر پښو وو، د لېونې په څېر به مې ور منډې کړې، په اوږه به مې لاس ور کېښود، وړاندې له دې چې ور تر غاړې شم، مخ به يې را واړوه، په بخښنې غوښتو به ترې را ستون شوم.

کله به مې ستا د خندا په څېر خندا واورېده، نېغ به ودرېدم، ځير به شوم، چار چاپېر به مې سترګې وګرځولې، هر تېرېدونکی به مې له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړ، مگر هېڅ به مې ونه موندل، پر مات نظر به مې د مخلوقاتو څېرو ته ور کتل، خو ته پکې نه پیدا کېدلې، ځینې به ستا په سټایل ولاړ وو، موبایل به یې غوږ ته نیولی و، خو د مخ را اړولو سره به یې شته هیلې هم را وربېژولې.

یو وخت له داسې پېښو نور ستړی وم. تر هغې به یې چې مخ را اړولی نه ؤ، په چا پسې مې منډلې نه وهلې، ورته به ځیر وم، چې د مخ را اړولو مهرباني وکړي؛ مگر وېره راسره پیدا شوه، که داسې د مخ را اړولو په تمه پاتې شم، شاید ستا قیمتي او ارزښتناک دیدن له لاسه ورکړم.

بیا به مې منډې کړې، چې فقط ستا په څېر د ویښتانو سټایل به یې لاره، یا یې ستا د جامو په رنگ جامې پر تن وې او یا یې تا ته ورته قدم واهه، ور پسې به وم، چې ور نږدې به شوم او مخ به یې را واړوه، بیا به مې په بخښنې غوښتو ځان خلاصوه.

یو ځل خو داسې هم راسره وشو، چې پر یو چا مې سترگې ولگېدلې، پوره یقیني شوم، چې همدا ته یې. منډه مې کړه، پرته له دې چې غږ وکړم او یا یې پر اوږه لاس کېږدم، نېغ ور غاړې وتم. لاسونه مې ترې کلک - کلک چاپېر کړل.

تر ډېره ورسره غېږ په غېږ وم، مگر ستا په څېر یې په غېږ کې ټینگ ونه نیولم، په اوږه یې سر راکېښښود، په غوږ کې یې راته غلي په لېوني ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل، د غبرګ ګرمي مې حس نه کړه، د وجود ورم یې له ځانه ورک نه کړم، په زړه مې وخوړه، چې نا اشنا کس ته دې غبرګ ورکړي.

غبرګ مې خلاصه کړه، له ډېرې حیرانۍ یې خوله وازه پاتې وه، لاسونه یې د پوښتنې په انداز خلاص کړل، ما ځواب نه لاره، غلی ولاړ وم. ژر مې لاسونه د بخښنې په دود ونیول، سر مې ټیټ کړ، خندل یې، چې ور ومې کتل، سینې د پاسه یې لاسونه نیولي وو، د زړه شکل یې جوړ کړی و.

ترې روان شوم، ځان سره مې کرل ربېل، چې ستا د ځېرې په لټون به لا څومره نابلدو او پردو ته ور غاړې وځم، ځان سره په خندا شوم، منډه مې کړه، د مرحوم افضل شوق دا بیتونه مې په لوړ غږ زمزمه کړل :

څوک چې ګوري راته

وایم دا به ته یې

څوک چې خاندي راته

وایم دا به ته یې

دا به ته یې

دا به ته یې

دا به ته یې

بس په دغه رنګه زه په دا او دا کې

په لټون ستا د ځېرې د سلو یار شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

وخ! څه خوږ درد لري، چې اشنا سترګې دې نا اشنا کړي. ژر زړه ته پټ لاس ور وړي، څرېکې يې حس کړي، سترګې پټې کړي، سر ښکته ونيسي، اوښکې را وخوټېږي، ځمکه وچورلېږي، سر دې دروند شي، بلاخره دا ستر درد لمبه وکړي او په سکروټه اسويلي بدل شي.

خپل محبت دې مخ‌ته ودرېږي، کټ - کټ وخاندي، سترګې يې ډنډ وي، لګيا شي:

- نه مې درته ويل، چې دې خلکو سره ډېر مه صادقه کېږه، دوی مينه نه هضموي، هر وخت دې د احساساتو سره مرګونې لوبې کوي، د بې وفايۍ کبرجنې څپېړې درکوي او که وس يې وشي، د خځلې په څېر دې په ډېران غورځوي.

په ځان به دې زړه وخوږېږي، خپلو سترګو ته به خجالت اوسې، چې د راتګ لارو ته يې څومره منتظرې پاتې شوې وې، څومره يې ژړلې وې او څومره خلک يې د ده لپاره محوه کړي وي؛ مګر څه پايله؟

دا پايله نو کله منصفانه وي، هغه سترګې چې تا پرې د ټولو انسانانو د سترګو څخه زيات ډاډ لاره، ودې نه پېژني، پردی دې وګڼي او بل چا سره موسکې شي.

د مرګ د راتګ شېبه وي؛ مګر چې نه راځي، ممکن او ممکن بيا هم سترګې د هغه بې‌وفا لپاره د څو مرګونو شېبو د ژوند غوښتنه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وفايي مې کړې نه ده
که ته اوبه را خړوې بې وسه يمه

****

د یوازېتوب موقع به مې له خدایه غوښته. تیاره کوټې ته به دننه شوم، په کټ به اوږد وغځېدم، گوشک به مې په غوږونو ننويستل، لاسونه به مې په سترگو کېښودل، ستا ثبت کړې خبرې او خندا به مې چالان کړه.
هره خبره دې ما يو ځل نه؛ بلکې په ځلونو اورېدلې. له ويډيو مې ستا خندا بېله کړې وه، چې به مې کوچنۍ موقع ومونده، ژر به مې په موبايل کې را واړوله، ورته به ناست وم، نه پوهېږم چې څومره وخت به را باندې تېر ؤ؛ مگر چې د موبايل بېټرۍ ته به مې وکتل، د چارج وروستۍ شېبې به يې وې.
په څومره سخته کې مې وپاللې، د زړه وينې مې درکړې، خو تا دومره ژر هېر کړم، چې هېڅ توقع مې نه درلوده. په تا مې د باور گراف دومره لوړ ؤ، لکه يو ولسمشر يې چې پر خپل دفاع وزير لري. تا هېڅ څيز ته ونه ليدل، په ژړا دې کړم، خو ارام دې نه کړم.
ته به يې باور نه کړې، چې کله عطار ته ورشم، وايي کومه خوشبويي درکړم؟ ژر ورته ووايم، هغه خوشبويي راکړه، چې چا ته جانان ور په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي. عطار هم لکه زمونږ د حاله چې خبر وي، هماغه خوشبويي راکړي، چې تا به کاروله او مونږ به دې پرې د ځان مریدان جوړولو.

د هماغه خوشبويي په سلگونه تش بوتلونه مې ساتلي دي. په فارغ وخت کې مې مشغولا وي، یو - یو را اخلم، داسې تمثیل کوم، لکه ته چې ما ته د خوشبويي ډالۍ راکوې او زه يې در څخه په مینه قبلوم. خلک مې د دې خوشبويي د نوم په تړاو پوښتي، ژر ورته ستا د نوم لومړنی او وروستی توری د خوشبويي د نوم په توگه یاد کړم.

په ژوند کې هېڅ نه غواړم، همدا خوشبويي بسنه کوي، چې پرې وپایيږم. باید درته ووایم چې د بېلتون تاب دې نه لرم، کاش! کوم غر ملگری مې لرلی، چې د بېلتون په زغملو کې يې همکاري راسره کړې وای.

بېلتون دې داسې احساسېږي

لکه چې گوته دروازه کې گېره شینه

****

د وتس‌اپ په زنگ را ویښ شوم، را یاد مې شو، چې د خبرو وعده مې ورسره وه. ژر - ژر په ځای کې را نېغ شوم. کمپله مې له ځانه را تاو کړه، د اوکی تنۍ مې کېکاږله، کېمره چالان شوه، غږ يې را ووت:

ـ پوره مې نه کړې د ځوانۍ خوبه

ذره ـ ذره یم د مېینتوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې خندل. سترګې مې وموښلې، تکيه شوم، ورو مې وويل:

- يوازې خوب نه؛ زموږ د ځوانۍ څه پوره شوي؟

- بيا دې ګيلې شروع کړې؟

- خامخا!

اړيکه يې پرې کړه. موبايل مې پر بالښت کېښود، پورته شوم، هينداري ته ودرېدم، ويښتان مې منظم کړل، جيک مې را پورته کړ، بيا د زنګ غږ شو، ګيلاس مې را واخيست، د کړکۍ تر څنګ ودرېدم، د اوکۍ تنې مې کېکاږله، کېمره مې ګلانو ته ونيوله، غږ مې کړ:

- دا ګلان ووينه، ګوندې غوسه دې لږه ارامه شي.

- چې ته يې ګورې، بسنه کوي، ما ته يې مه را ښايه!

- نو ته څه غواړې؟

- ځان را ووينه ګلابه!

ومې خندل. کېمره مې سرو ګلابو ته ونيوله، پرې غږ مې کړ:

- چې ځان در باندې ووينم، په بدل کې يې څه را کوې؟

- يو سوک او يوه څپېړه!

- په کوم ځای؟

- سوک په سينه او څپېړه په څټ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړیکه مې پرې کړه. منډه مې واخیسته، عینکې مې په سترګو کړې، چمن ته ووتم، په چوکۍ کې کېناستم، زنګ مې ور وواهه، کېمره مې ځان ته مخامخ کړه، ومې ویل:

- په زړه دې ارمان مه شه، ګلاب دې وګوره!

- بد نظرونه دې ړانده وي، څواني دې نصیب شه ګلابه!

- ډېرې ستاینې مه کوه نو!

- ته سوځه، د خپل ګلاب ستاینې کوم، بخیله!

غلی شوم. عینکې مې له سترګو ایسته کړې، را غږ یې کړل:

- د ګلاب سترګې مې څنګه پړسېدلې ښکاري؟

- حال یې مه پوښته!

- بس کړه نو، سمه خبره وکړه!

- چې ښه پوهېږې، ولې مې څوروې.

- نو ما خو درته سهار د خبرو وعده درکړې وه.

- ما ته تر ناوخته خوب نه راته.

- ولې؟

- خو خبرې دې راسره نه وې کړې.

اوف یې کړل. څه یې ونه ویل، اړیکه پرې شوه، د مېسېج کړنګ شو، لیکلي وو:

په شبګیرو مېینه یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا په دې وېښو شپو کې څه لیدلې دینه

****

راته کتل یې، ومې ویل:

- د ژوند طبیعت داسې دی، چې:

یوه ورځ به دې تر څنګ وي، بله ورځ به درسره نه وي، یو وخت به سره خوښ یئ، بل وخت به سره خپه یئ، مهمه دا ده، چې یو بل په زړه کې وساتل شي.

سترګې یې ښکته واچولې، ویې موسل:

هو، خو د ژوند طبیعت داسې هم دی، چې یوه ورځ خوښېدل او مینه، بله ورځ خپګان، بیا بیلېدل، بل وخت یواځېتوب او بلاخره د یو بل هېرول.

ور غبرګه مې کړه:

- ډېر په اسانه دې دا خبرې ونه کړې؟

په‌داسې حال کې چې یو بل ته څومره ګران وي، پر یو بل څومره پام کوي، یو بل ته نصیحتونه کوي، دا کوه، هغه مه کوه. په یخنۍ کې کورتۍ اغونده، د شپې ناوخته مه ګرځه، د نشو - تماشو لرې تښته، ډېر غوړ او خواږه مه خوره، د ژوند یوه اهمه اړتیا مې یې، شتون دې سکون را بخښي.

خو بیا به هم سره بېلېږي؟ یو بل به هېروي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که د انسانانو یو پر بل گرانښت کېدای شي، بېلتون او هېرېدن خو حتمي کېدونکي دي، که یو وخت در باندې پام کوي، یو وخت به دې د زندان د دېوال په څېر له خطرونو نه‌شي ساتلی. یو وخت که دې د ژوند د خوښیو د بقاء لامل وي، یو وخت به یې په ژوندون د ځان له‌پاره مړ حسابوې؛ تر څو د یو بل هېرېدن را منځ‌ته شي.

که به مې یو ساعت هېرېږې

رب مې دې هېر کړي دا لیکلي کتابونه

****

عادت مې گرځېدلی ؤ، چې فیسبوک پاڼه به مې خلاصه کړه، لومړی به مې پیغام پاڼه وکاته، په دې هیله چې پیغام به یې راغلی وي؛ مگر پیغام به مې ونه موند. ژر به یې فېسبوک پاڼې ته په دې امید ورغلم، چې کوم نوي څه به یې لیکلي وي، درې - څلور کمینټونه او د زړه سټېکر به ورکړم، خو هر څه به پخواني وو او د څه لیکلو مجال به ورته نه ؤ.
انځورونو ته به یې ورغلم. د هر انځور سره لیکنې به مې ولوستې، بېرته به یې تېرو پوسټونو ته را وگرځېدم، بیا ځلي به مې په لوستلو پیل وکړ، هر پوسټ به مې درې - څلور ځل ولوسته، د یو معتبر کتاب د الفاظو په څېر مې هر توری له نظره تېراوه. داسې مې احساسوله، چې دروني معذورتیا مې د دې تورو په لوستنې سره رغېږي او ښه کېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخ! بې لوظه انسانه تا خو داسې څه وکړل، چې د سر دښمن سره يې هم څوک نه کوي. له ټولو دې جدا کړم او بيا دې يوازې پرېښودلم.

ښېرا درته نه کوم، ځکه بيا هم زه دردېږم؛ خو دعا درته حتمي کوم، چې يو ځل دې در باندې څوک گران شي او لکه څرنگه چې دې ما سره وکړل، همدغه ډول چارې درسره وشه. وبه پوهېږې چې گرانښت څه معنا لري؟ يو څوک له نورو بېلول او بيا يې يوازې پرېښودل څومره زور لري؟

ما ته به تل گرانښت لرې، که په دې دنيا وي، يا جنت وي او يا بل کوم ځای وي. له دې ادعا نه تېرېدونکی يم. دا چې تا ونه پاللم او رد دې کړم، زما په گرانښت کې کموالی نشي راوستلی، که ته نه يې، انځورونه دې لرم. د لاس نښې دې لرم. بسنه کوي چې د خپل زړه کيسې ورته وکړم.

زما ياد کې به د تل لپاره يې، کله دې فکر ته را نه شي، چې اوس به يې په زړه او ذهن کې ځای نه لرم، نه! زما زړه او ذهن ستا لپاره وقف شوي او وقف بل چا ته نه ورکول کېږي.

وينه په وينه نه پاکېږي، مگر مينه په مينې زياتېږي، ما سره د هرې نادودې لپاره دې بخښمه، په ژوند باور نشته، که زما له اړخه درته مزاحمت شوی وي، هيله مې ده چې په خپلې بزرگۍ مې وبخښې.

دا ناځاپي مرگونه ډېر شول

جانانه خپل حق را بخښه، خپل در بخښمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

مودې وروسته يې وليدم، ويل يې:

- ډېره هڅه مې وکړه، چې احوال دې واخلم، مګر ونه توانېدم، چې ودې موندم. د ملګرو په بنډارونو کې نه وې، په خواله رسنيو کې نه ښکارېدې، د سيند پر غاړه هم نه وې، د پارک تر هغې غټې زړې ونې لاندې هم نه معلومېدې، د ناستې ځوکۍ مو تشه وه، يوازې همدومره خبرېدم، چې ژوندی يې.

ومې موسل، ويل مې:

- د چا چې د نصيب نوم يواځېتوب وي، بيا خو ضرور ده، چې يواځېتوب يې په برخه وي، دا ښه ده چې يواځې يم، غوره بوختيا يواځېتوب دی، لږ به ځان سره پاتې شم، لږ به کتابونه ولولم، څه وخت به کتابونو سره ژوند وکړو، يو څه به ور ځنې زده کړو.

لنډه يې وخندل، ويل يې:

- يوازې ځان سره مه پاتېږه، لږ د نورو سره هم پاتې شه، يوازې کتابونه مه لوله، انسانان هم مطالعه کړه، تا چې يواځېتوب ټاکلی دی؛ نو ژوند کله کوې؟

د شونډو په سر موسک شوم، ويل مې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د یو چا سره مینه کول او بیا یې پرېښودل، د انسان څخه د یواځېتوب ګوډی جوړوي. همدا د انسانانو مطالعه او ورسره پاتېدل وو؛ ځکه خو یواځې شوم.
ماسک یې لرې کړ، پر مخ یې لاس راښکه، ویې ویل:
- سمه ده. ته دې کتابونه لوله، خو داسې نه چې خلک در پسې لګیا وي او بیا خبرېږم، چې ...

خپله یې کړه د بل یې نه اورېده
لېوني یار پسې شیشې خوړلې دینه

****

ما سره به یې چې کوم چلند کاوه، نېغ به مې فکر د (شهزادګۍ ډیانا) په خبرې را وڅرخېد، هغې ویلي وو:
((د نړۍ د ټولو مذهبونو خلکو ما سره مینه کوله، یو هغه و، چې ما سره یې مینه نه کوله، د چا سره چې زما مینه وه.))
شهزادګۍ زما د زړه خبره کړې وه، کټ - مټ لکه زما په حال یې چې پوهه درلوده. ما سره هم د مختلفو فکرونو خلکو مینه لرله، ناز یې را کاوه، مګر یو انسان ؤ، چې ما یې د مینې خواږه ونه څکل.
څه عجب قانون د دې دنیا دی، څوک چې دې خوښ شي، د کبر او غرور پر اس سپور وي، هېڅ د مینې پر لار د قدم اوچتولو هوډ نه‌لري، ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ورته ټولې اغزنې لارې د مینې له ګلابونو ډکې کړې؛ مګر هغه ناترسه به له یوې مخې د غرور په طوفان سره د مینې ګلابونه مړاوي کړي.
ته به د اوښکو جرګې ور وړې، هغه به مغرورانه او مسخره ییزه خندا وکړي، ستا د سپېڅلې مینې عظمت به ونګوي، ګرانښت به دې مرور کړي او خپل مغرورانه خوی به بیا تمثیل کړي.
په ځلونو مې ورته تشه ځولۍ کچکول کړه. هېڅ یې را نه‌کړل، تشې لپې مې ورته ونیولې، د مینې له خوږو یې را ډکې نه‌کړې، همېش یې خالي لاسونه له دره شړلی یم او هر وخت مې په‌دې زمزمې سره د زړه تکیه د ډاډ غر ته لګولې ده، چې ...

پرېږده چې اوښکې مې بهېږي
د یار له دره بېنوا راغلی یمه

****

د سرور او خوښۍ هغه ورځې چې ما به د دې خاورینې نړۍ پر مخ په یوې ښکلې جونګړه کې تېرولې، ټولې د یوه شاعر خیال ته ورته وې.کله به مې داسې حس کړه، چې د رنګینو خوبونو په سمندر به لاهو شوم؛ ځکه ما د مینې د لېونتوب د نڅا ننداره نه وه کړې.
له کوم وخت راهیسې چې ما د هغه خوږ انسان د ښایست او اخلاقو مریدي شروع کړې وه، سرور او خوښیو را څخه کډه کړې وه. مستانه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرارتي خنداگانو يې دومره ځورولی وم، لکه برېښوکۍ کې چې وچې خځلې د ځان کنټرول نه لري، په هوا يې کړي، ويې څرخوي او يو نامعلوم ځای يې وغورځوي.

په رښتيا هم!

د مينې ژوند ډېر ښکلی دی، حتی د پسرلي د گلونو او نرمو وږمو هم ډېر.

مينې ژوند را زده کړ، د ژوند په معنا يې وپوهولم او چې کله د مينې څخه وړاندې ماضي ته سوچ وکړم، تېر ژوند هسې ضايع را ښکاره شي.

د تقدير په دې پرېکړې ډېر خوښ يم، چې د يو داسې چا د ښايست او ښکلي بشر د ژوند پر دښته مې د مينې قافله تم شوه، چې ما ته يې د دې فرصت راکړ؛ تر څو د شپې تر ناوخته د سپوږمۍ او ستورو ننداري وکړم. د خالق تعالی په لا محدوده کايناتو کې د فکر کولو جوهر يې را ولوروه. پر انسانيت د زړه خوږي احساس يې را پیاوړی کړ. شاعر څه ښه ويلي دي:

دا د مينې برکت دی چې يې دغسې يو ځای کړو

کنه دومره فکر وکړه ته د کوم ځای او زه د کوم ځای

****

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅوک د چا له تګ وروسته نه مري، یوازې همدومره چې د پخوا په څېر مجلسونو کې ګډون نه کوي، خندا نه ورځي، د بحث کولو حوصله نه لري، په چا کار نه لري، که څوک پرې کار ولري، ښښنه ترې وغواړي، که بیا یې هم را ټینګ کړي، غلی ترې روان شي، ځای ور پرېږدي.
د دوی ذهن یوازې د یو انسان د نوم له تورو ډک وي. که د دوی د خوښې انسان په تړاو ورسره غږېږئ، وخت در کوي او درسره غږېږي.که ټوله ورځ ورسره د مینې په خبرو بوخت شئ، د ستړیا احساس به ترې ونه ګورئ، لا به درته غوږېږي او په ډېر احترام سره به مو اوري.
یو وخت یې وپوښتلم:
- مینه دې کړې یا څوک درته ګران شته؟
ما هم له ډېرې مودې د ګران کلمه نه ویلې وه او نه مې اورېدلې وه. ښځې له چا سره مې مجلس نه کاوه، چرته ګوښه به ناست وم، کله به مې خندل او کله به غلی وم. مخ مې ور واړوه:
- داسې کله کېدای شي، چې انسان وي او مینه یې کړې نه وي. یا ورته څوک ګران نه وي.
ویې خندل. لاس یې په تندي کېښود، شونډې یې وخوځېدې:
- ما خو مینه نه ده کړې.
- په حقیقت کې مونږ مینه یوازې دې ته وایو، چې هلک دې په جینۍ میین شي او یا برعکس. مګر مینه له ځان سره هم کېدای شي، له خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعالی سره هم کېدای شي. کله چې مونږ له ځان سره مینه وکړو، د خدای تعالی سره هم مینه کولی شو، د انسانانو، ټولنې او د خپل هېواد سره مینه کولی شو.

- ته راته دا ووایه، چې ته له چا سره مینه لرې؟

پر موخه یې پوه شم، چې څه غواړي او د څه اورېدو تمه لري، ومې ویل:

- لومړی خو له ځان سره مینه لرم. بیا له خدای تعالی سره او بیا د خدای تعالی له مخلوقاتو سره مینه لرم او په مخلوقاتو کې بیا د ځو انسانانو سره مینه لرم او په دې ځو انسانانو کې بیا یو انسان ببخي ځانګړی و.

- یو انسان څنګه ځانګړی؟

- ځانګړی یعنې له نورو متفاوت انسان. چې هره خبره او کړنه یې خوند درکړي، که بد وکړي د ښو دلیل ورته پیدا کوو، که له مونږ سره خپه شي، ببرته یې مونږ پخلا کوو، بده دې پرې پېرزو نه وي.

سر یې د تایید په دود وښوراوه. ودرېد، غږ یې را ووت:

- مطلب اوس یې د شتون ویاړ نه لرې.

سر مې ځړېدلی و، پر ځمکه مې کرښې ویستې، ومې ویل:

تا ته ګیله نه کړم چې لاړې
ما د قسمت برخې پخوا بایللې دینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

جدي ؤ، بحث يې کاوه، مسلسلې پوښتنې يې کولې:

- نه ښايست لري، نه خوږوالی لري، ولې ورسره د چا زړه ولګي؟

ما يې څوکۍ تر څنګ کېښوده، د موبايل سکرين مې ور مخامخ کړ، انځور مې يې ورته را واړوه، قلم مې ورته ونيو، زياته مې کړه:

- اوس يې ليکه، چې ولې ورسره د چا زړه ولګي، ځکه چې:

د رښو اوبو په څېر يې، هر سړی له ليدو خوند اخلي.

د چنار د سيوري په څېر يې، هر سړی يخ والي ته دمه اخلي.

د ګلاب د ګل په څېر يې، هر سړی د بويولو هاند کوي.

د ملي سرود په څېر يې، هر سړی احترام ته درېږي.

د حاجي په څېر يې، هر سړی د برکت لپاره لاسونه ښکلوي.

چوپ شوم. غوښتل مې د ملګري غبرګون را څرګند شي، په تمه وم؛ مګر هغه قلم په ګوتو کې ټينګ نيولی ؤ، ويې پوښتلم:

- بس، همدومره!

موسک شوم. په سينه مې نازک سوک ورکړ، په غوسه کې يې خندا ګډه شوه، ومې ويل:

- بله دا چې...

يار د صفت محتاجه نه دی

په ګلابونو عطر چا شيندلي دينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

ترې روان شوم. را منډه یې کړه، کلک یې له لاسه ونیولم، اوښکې یې په سترګو کې ډنډ وې، په سینه یې سر را کېښود، سلګۍ یې شوې:
- د بېلتون تاب نه‌لرم، وژل کوي. د دې ضمانت به څوک وکړي، چې بیا سره ووینو؟

سترګې مې پټې وې، نه مې غوښتل دا شېبه بل څه ووینم، ټوله هڅه مې دا وه، چې د زړه درزا یې په دقیق ډول واورېدلی شم، فکر را ولوېد، په رښتیا هم! څه ضمانت شته، چې بیا به سره سترګې په سترګې شو که نه؟ داسې هڅه مې پیل کړه، چې ګواکې ډاډه یم او د بېلتون له جبر نه وېرېږم. سترګې مې خلاصې کړې، په لویدلي غږ مې زیاته کړه:
- نړۍ د لکونو انسانانو د بېلتون شاهده ده؛ مګر هېڅ څوک هم د چا په تګ نه دی مړ شوی، یوازې او یوازې څو ترخې او خوږې خاطرې - څو شېبې خنداوې - یو څو د لاس نښې - څو ډالۍ شوي ګلابونه او څو جوړه ییز انځورونه د یو چا له تګ وروسته پاتېږي.

سر یې را نېغ کړ، داسې یې را وکتل، چې زما له بدن یې ټولې کرکې وشړلې، په یو جدا انداز یې خپل دروني غږ د سترګو له طریقه را منعکس کړ، ټینګ نه شوم، بې اختیاره مې اوښکې وبهېدې، ستونی مې بند - بند شو، په نښتي غږ مې دا ټپه بدرګه کړه:

ما ویل زه به درته ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا له بازاره سترګې سرې راوړې دینه

****

د واورې بخرکي په مزه را ښکته کېدل، ځرخک یې خوړ، سوچ مې واهه، ژور تللی وم، د موبایل کړنګ شو، پر واټساف مېسېج ؤ، شمېره نا اشنا وه، لیکلي یې وو:

- که فارغ یې کولای شم، څو دقیقې وخت مو ونیسم!؟

موبایل مې سترګو ته نږدې کړ، شمېره مې څو ځل تکرار کړه، په پروفایل یې د ګلابو انځور ځړېدلی ؤ، ومې لیکل:

- وبخښئ! کولای شم وپوهېږم، چا سره د مېسېج لیکلو ویاړ لرم!؟

په لومړي مېسېج کې یې زړونه را ولېږل، پسې یې هغه سټېکر را ولېږه، چې مخ ته یې لاسونه نیولي وي. بیا یې لیکل پیل کړل:

- دروغجنه! په خپلې خبرې وختې، ولې هېر دې شو، چې راته ویلي دې وو، (ځان پېژندنه کې خطا وتلی شم؛ خو ستا پېژندنه کې ماسټر یم.)، اوس اړیکه نیولی شم؟

مسېج مې درې ځل ولوست. یقین مې نه راته، بدن مې یخ شو، له سینې مې کلک لاسونه چاپېر کړل، بالښت ته تکیه شوم، هیجاني حالت مې درلود. ځواب لیکلو ته ناتوانه وم.

بیا یې مېسېج راغی، د سوالیې دوې علامې یې را لېږلې وې، منجمد وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الفاظو قحطي را باندې راغله، فقط ومې ليکل:

- کولای شئ!

اړيکه يې ټينګه کړه. خبرې يې کولې، وار په وار يې پوښتلم، له ما سم الفاظ غلطېدل، لکه د قاضي پر وړاندې چې بيان ورکوم. ويې پوښتلم:

- روغ يې؟ خبرې دې ځنډنۍ راځي.

پر ما خولې را ماتې وې، په لټه وم چې ښه الفاظ را ټول کړم، تر اوږدې شېبې چوپ وم، جاج يې زما واخيست، اړيکه يې پرې کړه، سمدستي يې په مېسېج کې را وليکل:

د محبت ګرمي دې ولېدله

په يخو واورو کې خولې شوې که نه

****

دقيق نه وم، چې څومره وخت به يې د نظر ښکار وم. ما په ټيټ غږ ميوزيک اورېده، انځور کې مې سترګې ګنډلې وې، ګوتې مې د انځور په نږدې کولو او بېرته لرې کولو بوختې وې، ملګرى مې تر څنګ کېناست، سترګو ته يې را وکتل:

- پرېږده يې، دا انځور څه درکوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا مې وکړه، هماغسې انځور سره بوخت پاتې شوم. شېبه غلی وم، بیا مې سکرین ملګري ته ور مخامخ کړ، انځور ته مې ګوته ونیوله، لګیا شوم:

- حوصله راکوي. د ځان لپاره، د ملګرو لپاره، د ژوند لپاره! سکون پکې مومم. داسې سکون چې د نورو پر وړاندې پُرسکونه چلند کوم، ډاډه او باوري رویه خپلوم.

مینه راکوي. داسې مینه چې د ځان او نورو سره د مینې کولو انرژي او پیغام را ډالۍ کوي، بشر سره د مینې ټینګار غواړي. هیلې راکوي، داسې هیلې چې د ژوند هره مړاوې او ایره شوې هیله مې را ژوندۍ کوي، د نېک‌بختۍ زیري را اوروي.

او تر ټولو ډېر څه چې را کوي، هغه دا چې هر ځل یې انځور وینم، سترګې یې ټینګې وعدې غواړي، چې زړونه رغوه، ماتوه یې مه! ځکه د زړونو ماتول، هغه ګناه ده، چې د ابرهه تر ګناه ستره ده.

ملګري مې په اوږه لاس را کېښود، سر یې د تایید په دود وښوراوه، ودرېد، غږ یې کړ:

دا ځینې خلک زورور وي

چې زړه ته راشي، بیا ترې کله ځي میینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

سر یې د دېوال سره لګولی و، ښي اړخ ته یې کتل، خوابدي یې له څېرې ښکارېده، ور وړاندې شوم، په اوږه مې سر ور کېښود:

- وړاندې له دې چې مینه مو کړې وای، باید دا فکر مو کړی وای، چې دا خلک او ټولنه مینه هضمولی شي او که نه؟! څوک خو به زمونږ په مینه نه خپه کېږي؟ د چا د ځورېدو لامل خو به نه یوو؟

اخ! مونږ څه وکړل، یوازې مو یو بل ته وکتل، د ځانونو خوښي مو وغوښته. دا مو هېر کړل چې دلته دوه انسانان خوښ ګرځېدل او اوسېدل، د جرم په توګه ګڼل کېږي. د چا په زړه نه ځایېږي چې دوه میین دې وخاندي، وګرځي او خوښ ژوند وکړي. دلته خو هڅې کېږي چې څنګه او په څه ډول دوه یاران - دوه انسانان او دوه میینان بېل کړل شي.

پرته له دې چې را وګوري، ورغوی یې په چپ باړخو راښکه، په دوه غټو سترګو کې یې لس نړۍ غمونه را وخوټېدل، په غنم رنګو باړخوګانو یې د ژوند او مینې رنګونو راج کاوه، شونډې یې وخوځېدې:

- ومنه که د چا بد مې غوښتي وي، یا مې چا ته د بد رسولو اراده کړې وي؛ نو ولې زمونږ ښه نه غوښتل کېږي؟

ما یې سترګو ته کتل، لکه د چینو په څېر خوټېدلې، اوښکې یې ښکته په ګرېوان ور څڅېدلې، د جرأت په تاو مې د لاسونو غټې ګوتې باړخوګانو ته ور وړاندې شوې، اوښکې مې ور وچې کړې، په لویدلي غږ مې ور زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبره خو همدغه ده کنه، چې تا ته د مینې ژور اړخونه معلوم دي او په دې پوهه لرې، چې د دوو خوږو تر منځ د نفاق او بېلتون تخمونه شیندل، څومره زور لري.
زما خبره یې ونیوله، ځمکې ته یې اشاره کوله، ما چې لاندې نظر وکړ، د بوټ تر څنګ مې میږي ګړندی حرکت درلود، را غږ یې کړل :

د مینې زور راته معلوم دی

په میږي پښه نه ږدم چې یار به یې پاتې شینه

****

تیارې خورې وې، رنګا رنګ رڼاوې تر سترګو کېدلې، د کړکۍ پر ژۍ مې زنه ایښې وه، ماښام نوی ښکارېده، ما لا د خونې ګروپونه نه وو روښانه کړي، تیارې او یواځېتوب کلک نیولی وم، د اجازې لطف نه یې کاوه، چې پورته شوی وم او د خونې ګروپونه مې روښانه کړي وای.
زړه نه صبرېده. یا یې دیدن غوښت او یا یې یواځېتوب او تیاره غوښته. دیدن خو را باندې قحط ؤ او داسې ترې بې برخې وم، چې په لرې تصور کې مې هم نه‌شو کولای.
یواځېتوب او تیاره خو خپل واک کې وو، ګیلې مې ورته وکړې، بې وسي مې وړاندې کړه. راته غوږ وو، ذره حرکت مې ور څخه حس نه‌کړ، دومره د مینې قدر یې وکړ، چې په ځان او خپله مینه یې ویاړ را وبخښه، کلک - کلک را غاړې وتل، ویې زغملم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته شوم، په منډه له خونې ووتم، پرته له دمې د پارک منځ ته ورسېدم، ودرېدم، شاو خوا مې وکتل، څراغونو شین چمن ته ښکلا وربخښله، نري باد ګلان په نڅا کړي وو، لرګیني څوکۍ ته مخامخ مې ګونډې ولګولې، غیر ارادي را څخه د بدن حرکتونه او خبرې پیل شوې، داسې لکه په څوکۍ چې څوک ناست وي او مقابل لوري مخاطب کړی وي.
د پارک له منځه خلک تېرېدل. را لیدل یې، خندا یې کوله او مسخره یې ګرځولم؛ مګر پوهېدلم چې د دې نړۍ او پېړۍ خلک په څه پورې خندا نه‌کوي، هر څه دوی ته د خندا او مسخرې وړ ښکاري.

څوکۍ ته ور نږدې شوم، داسې اخته شوم چې ګواکې یو څوک شته او پر ما د څپېړو او سوکانو نازک ګوزارونه کوي، د زړه له زوره خندا راغله، سترګو مې اوښکې وکړې، خندا په ژړا په بدله شوه. د تشې څوکۍ په سینه مې دا ټپه د امانت په توګه ولیکله:

هر هغه ځای ته اوس ژړېږم

چرته چې شوي وو زمونږ ملاقاتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

ځان بختور احساسوم، ځکه حتماً به یو وخت پوښتل کېږي، چې څوک درته ګران شته؟ یقیني یم په زړه به دې لکه د باران د څاڅکو را ووریږم. سترګې به دې ډنډ شي، پټ به په زړه کې زما نوم واخلې.
سوړ اسویلی به وکړې او سر به دې ښکته وځړېږي. په رپېدلو شونډو به ځواب ورکړې، وبه وایې هېڅوک هم نه لرم، چې راته ګران وي. زړه به دې ډک شي، منډه به کړې .کوټې ته به ننوځې، دروازه به ځان پسې بنده کړې، پړ مخ به پرېوځې، چیغې به کړې:
- څه عجب انسان ؤ. ډېر راته ګران ؤ، پرته له هغه ژوند د پیکه شربت په څېر مزه لري.
تا سره زما لپاره وخت لکه د انځر ګل او ما سره ستا لپاره وخت لکه د خزان پاڼې دي. د ښایستونو سترې ښېلګې داسې تا سره نه ښایي. تا سره خو خوند داسې کوي، چې د خپل پراخ ښایست په اندازه وخت پېرزو کړې. ومنه هغوی چې زړه یې مات شوی وي او بیا هم درسره د درناوي څخه کار اخلي او د خبرو لپاره دې لېوالتیا ښایي، رښتینې مینه غواړي .
هغه ورځ دې یاده شي، چې لویدیځ ته پرتې وربځې سره غاړه - غړی شوې. اسمان وغړمبېد. چوپتیا شوه، وربځې تورې شوې، د اسمان غړمبېدا زیاته شوه، غټ څاڅکي پر مخونو ولګېدل، د خاورو نمجن بوی حس شو، یخ او خوږ باد وچلېد، باران شړکنده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يخني دې کېدله. ژر مې خپل جامپر وويست، ستا له اوږو مې را تاو کړ، ودې خندل، سترګې دې کږې کړې، څه دې ونه ويل. د ونې ډډ ته دې تکيه ولګوله، د باران د څاڅکو په ننداره شو، پر سړک يې پوکانۍ کولې، د ونو له پاڼو څاڅکي څڅېدل.

در وړاندې شوم، په اوږه مې لاس در کېښود، د جامپر تڼۍ مې در بندې کړې. شونډې دې وخوځېدې:

- ګلابه! د خدای تعالی له پاملرنې بې برخې مه شې.

- د پاملرنې يوه بېلګه يې در وښايم؟

سر دې د هو په دود وښوراوه، توجه دې زياته شوه، ومې ويل:

- ته!

اه!

اوس هر څه ختم شوي ښکاري. تل مې د خپلو ښو پايله، ښه ترلاسه کړې؛ مګر يوازې ستا په مورد کې بد را رسېدلي دي. نه‌پوهېږم چې ولې؟ له ډېره درده انسان لکه په تبۍ د ننې په څېر ترسکېږي، کله يې چې جرم معلوم نه وي او سزا ورکول کېږي.

ستا د وصال په هيله مو ځواني ورژېده. نه را وګرځېدې او نه د راګرځېدو هيله دې لرم. شاعر وايي :

نه پوره شول ارمانونه، نه تعبير شول ټول خوبونه

د ځوانۍ ناترس ديواله، څه بې وخته را نړېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

خاموشي وزرې غوړولې وې. شاو خوا ټول دېوالونه، ونې او تېرې چوپ ښکارېدل، لکه قتل چې شوی وي. مونږ دواړه يوازې ناست وو، چوپتيا حاکمه وه، يوازې د زړونو دربا مو اورېدله.

صبر مې تمام شو. ما يې د ښکلې غاړې لاس را تاو کړ، زما غېږې ته يې سر را ړنګ شو، سترګې په سترګو شو، طبعيت اهنګين شو.

تل يې غوښتل، چې زما په غېږه کې سر کېږدي. لاس مې ور وغځاوه، د تندي له خوا مې په ويښتو کې ګوتې ور تېرې کړې، زما لاس يې ونيو، ښکل يې کړ، په زړه پورې يې ونيو، سترګې يې پټې کړې، شېبه وروسته يې زما د ورغوي ښکلول پيل کړل.

څه ډول يې چې زما په غېږه کې د سر اېښودل خوښېدل، داسې زما د ورغوي ښکلول خوښېدل. د ښکلولو دې لړۍ تر ډېره جريان درلود.

مونږ دواړو غوښتل، چې تر ډېره دې دا لړۍ همداسې غځېدلې وي؛ خو د وخت جبر د اجازې لطف نه کاوه، تر څو خپل زړونه د مينې په خوږو سره معطر او خړوبه کړو.

دیدن د خوار پټې غله ده

نه به پرې موړ شې، نه به وتړې پنډونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

په زړه مې د خفګان ډوبې تیارې مسلطې شي، د ډېرې تنهایۍ د بام سر ته پورته شم. لاس تر زنې د شین اسمان په غوړېدلي فرش د ستورو نندارې پیل کړم، له سترګو مې د جدایۍ اوښکې په بهېدو شي.
ژر دې انځور را په زړه شي، وارخطاء د موبایل پسې لاس ور وغځوم. په سکرین دې خندنۍ څېره را ښکاره شي، خپلې سینې ته یې نږدې کړم.
له سترګو مې بهېدونکې اوښکې د موبایل پر سکرین ور وڅڅېږي.
خندنۍ څېره دې د ژړا نه کولو په پار اشاره کوي؛ خو اوښکې خپل یاغیتوب ښکاره کړي، ځکه د اوښکو سمندر ډېر وخت چوپ و او اوس په خپلو طوفاني څپو سره د چا د ګرانښت لپاره دلیلونه تراشي.
عجبه وي، زما له سترګو د اوښکو رودونه بهېږي؛ خو ستا پر شونډو لا هماغسې نرۍ مسکا خوره وي. زه هم حیران شم، چې ولې زما د سپېڅلو اوښکو پسې دې خندا شي؟
زه د پوښتنو په ګرداب کې ځرخېږم، چې سترګې دې نورې هم له مینې ډکې شي، مسکا دې نوره هم خوره شي. داسې وانګېرم، چې راته وایې:
- لېـــونیه!
ستا له اوښکو سره زما د زړه وینې بهېږي، ژړا بس کړه، ځکه ستا په ګلاب مخ د اوښکو د سېلاب له امله، بدرنګې لارې جوړېدل نه غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې را ډک شي، انځور ته دې ډېرې ګيلې کتار کړم، خو ستا غبرګون يوازې نرۍ موسکا وي، بيا لګيا شم او شفا بخشو سترګو ته دې دا بيت د وروستۍ ګيلې په توګه زمزمه کړم...

ما جرګې د اوښکو در وړې

ته ناترسه په خندا شوې

****

د پخلاينې لپاره يې د پلمې په لټه وم، هېڅ لاره نه را جوړېده، تقريباً له څلرويشت ساعتونو راهيسې مرور وو، نور ناتوانه وم. په غږ پسې يې مړ کېدم، غږ خو يې ما اورېده؛ مګر په هغه غږ پسې يې بېخي ناقرار وم، چې زه به يې پرې مخاطبولم.

تنګ شوم، چاپېريال راته سور تنور وګرځېد، هر شور لولپه کولم، ګوشک مې په غوږونو ننويستل، هر غږ را باندې د چاودنې په څېر بد لګېده، ارامښت يې را څخه تروړه، غلی وخوځېدم، يو ځای ګوښه کېناستم.

د خښتې غوځه ټوټه مې را پورته کړه، پر ځمکه مې کرښې را کاږلې، سوچ په مخه کړم، پوښتنو په سر واخيستم، د مرورتوب څه ګټه؟ په پوښتنې پسې پوښتنه ذهن کې را زرغونېده، ځان ته مې خيال نه ؤ، شايد د ځان سره مې خبرې کولې او هرې پوښتنې ته به مې ځواب وايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ماتم مې پر وجود ګډ ؤ. زړه مې په ځان پسې دردېده، د مرورتوب ګټه مې ناڅاپي حس کوله، ګرانښت یې را ډېراوه، د ځان سره مې وعدې کولې، چې بیا به یې نه خپه کوم، د ټیپي لاس په څېر به یې پالنه کوم او هېڅ یوې پېښې ته به د دې موقع نه ورکوم، چې حتی د څو ثانیو لپاره دې مونږ له یو بله بېل کړي.

په همدې چرتونو کې وم، نهایي تصمیم مې ونیو، واټساف ته ورغلم، لیکل مې پیل کړل، ګوتې مې رېږدېدلې، مېسېج لیکل مې بشپړ کړل، بېرته پښېمانه شوم، له واټساف ووتم.

فېسبوک ته لاړم. ومې لیکل:

مسلماني په چا کې نشته

مرور ګرځم څوک مې نه پخلا کوینه

فکر کوم زما ځړونه به یې لیدلې وه، سمدستي یې زنګ را وواهه، له ډېرې وارخطایۍ د اوکی تڼۍ نه کېکاږل کېدله، په یوه نرم غږ یې مخاطب کړم:

نه مې ته شې هېرولی، نه زما له خیاله وځې

ځه پخلا به شو جانانه، زه هم ستړی ته هم ستړی

****

داسې بد یې عادت کړی وم، چې په کنګل ماښام به یې د ښار لوړې برخې ته وخېژولم، په غټو تېږو به وغځېدو، نوې راختلې سپوږمۍ ته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ښه راغلاست ووایه، د ښار فضاء به چې څومره په څراغونو رنګینېده، خوشالي به یې ورته کوله او د ډېرې شوخۍ به یې نازک سوکان او څپېړې سینې ته را ونیولې.
خو اوس مې په ماښامونو قاتلې خاموشۍ مسلطې دي، په هماغه غټه تېره یوازې غځېدلې یم، ستوني مې ور پسې د خپګان غوټې کړې دي، د ښار هره رنګیني شکنجه راکوي، سترګې پټې کړم، وژاړم، اوښکې د غټې تېرې په سینه ور مېلمنې شي، ژر ګوته ور وړم، نوم یې چې ولیکم، شیندلو څاڅکو ته د یووالي ښکلا ور وبخښي.
ای، کاش!
چې اوس راسره وای، سپوږمۍ ته به مو په غبرګو اوازونو زمزمې کولې، شوخۍ به مو کولای، د هماغه پخوا په څېر؛ چې څادر به دې را څخه کش کاږه، تاو را تاو به دې کړ، څو له شوخۍ ډک ګوزارونه به دې را پېرزو کړل، ما به د درد تمثیل وکړ، ته به را نږدې شوې، ژر به دې د همدردۍ تمثیل پیل کړ.
ستا تمثیل به په خندا کړم. ما به چېغې کړې، تا به له غوږونو ونیولم، تر هغې به دې غوږونه کش کاږل، چې یخنۍ به دې لاسونه وسوځول. ژر به را نېغ شوم، څادر به مې غبرګ ستا له لاسونو را چاپېر کړ.
په څلرویشت کلن ژوند کې بد عادت مې چې ولید؛ هغه د انسان سره عادت کېدل ؤ. داسې به دې عادت کړې، چې یوه شېبه دې تر څنګ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، د لېوني په څېر کارونه او فکرونه به کوې؛ خو چې تر څنګ دې مېشت وي، د ټولې دنیا په بې اعتنايي کې به شېبې تمامې شي، تر ټولو ښه احساس به کوې، د يو شتمن په څېر غرور به درسره مل وي.
اوس ناست يم، د خپلو تېرو جنتي ماښامونو په یاد کې مې څو وړې شمعې بلې کړي، ورو - ورو ویلي کېږي، زما د زړه څخه هم د لرغونو اتش پرستو معبد جوړ دی، هېڅ يې اور نه مړ کېږي او نه غواړم چې داسې ژر دې ستا د يادونو پالل پرېږدم؛ تر څو مې چې په رګونو کې د وينې جريان دوام لري، ستا یادونه به لمانځم.

جانانه ستا په جدایي کې

لکه ښارو په چېغو کلي خبرومه

****

د لومړي کتاب د چاپ په پار مې ځړونه خپره وه، ګرمې مبارکۍ را روانې وې، چا ډالۍ غوښته او چا يې د ترلاسه کولو ځايونه پسې غوښتل.
ناڅاپه يې زنګ راغی، اړيکه مې پرې کړه، په مېسېج کې مې ورته وليکل:
- ډېر وبخښئ! مناسب ځای نه يم.
د غوسې سټېکر يې را ولېږه، سمدستي يې پيغام راغی:
- څنګه دې راته ویلي نه وو، چې کتاب دې لیکلی دی؟
- ته مې حیرانولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تر اوسه مې باور نه راځي.

- کله راځې، چې کتاب درته ډالۍ کړم؟

مېسېج ته یې د غوسې سټېکر ورکړ، ځنډ یې وکړ، ویې لیکل:

- یو کتاب دې پردیو ته ډالۍ کوه، تر اوسه دې خپل او پردي ونه پېژندل.

- تر تا زر ځله قربان شم، زر واړه کتابونه ستا په چوپړ کې حاضر دي.

زړونه یې را ولېږل. پسې یې غږیز پیغام راغی:

- د سپین غر هومره لوړې او درنې مبارکۍ ومنه! قلم او فکر دې د اب زم

- زم په څېر وګرځه.

غږ یې د ورېښمو په څېر نرم ولګېد، ور ومې لیکل:

- ادب، مینه او مننه!

-فکر کوم! ناول دی؟

- هو، همداسې ده.

- منځپانګه یې په څه را څرخي؟

- که له وړاندې یې درته ووایم، تلوسه یې ختمېږي.

د حیرانتیا سټېکر یې را ولېږه، ودرېدم. جیک ته مې لاس کړ، د مېسېج

کړنګ یې شو:

- پلیییز، ووایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- منځپانګه يې په کوچنيتوب کې د کوژدې په ناوړه دود را څرخي. يعنې هغوی چې لا د ښو او بدو تفکيک نشي کولای، د ژوند پرېکړې يې کېږي.
- اممم، تاسې مهربان یاست.
- مهربان خدای تعالی دی، چې تاسې يې را لورولي يئ.
سمدستي يې پيغام راغی، ليکلي يې وو:

خدايه دا ټول خلک ړانده کړې
چې زه د يار غېږې ته ځان ورسومه

****

درب شو، مخ مې را واړوه، ګونډې يې پر ځمکه لګولې وې، سر يې ښکته ځړېدلی ؤ، سلګی يې تر ما په سختی را رسېدلې، را وګرځېدم، مخ ته يې ودرېدم، سترګې يې را نېغې کړې:
- نو ومې وبخښه، بيا به داسې نه کېږي.
نه پوهېدم چې د رحم سره ناڅاپي څنګه نا اشنا شوم، مخامخ ورته کېناستم، سترګې مې پرې رډې کړې، چېغه مې کړه:
- ورشه!
زما د ټولو هغو ګرانو ملګرو څخه بخښنه وغواړه، چې زما پر شونډو به يې د خندا راوستلو لپاره پلمې لټولې، هماغه ملګري چې زما خبره به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې ته نه غورځوله، هغه نازولي ملګري چې د مينې او ارزښت حدونه يې ډېر وسيع وو؛ مګر ستا لپاره مې خپه کړل.
ټولګيوالو ته مې هم ورشه!
چې ستا لپاره مې ورته د څنګ چوکۍ پرېښې دي او را څخه خپه شوي دي. هماغه خواږه ټولګيوال چې د سکنې ورور په څېر به يې پالل، هماغه همکار ټولګيوال چې په هره سخته کې يې بې‌نوا نه يم پرېښې، حتماً يې د بشري وس مطابق پاللی يم؛ خو بيا هم ستا لپاره مې خپه کړل.
داسې ډېرې نورې اړيکې چې بايد ما پاللې وای، ستا لپاره مې ونه پاللې، خو تا څه وکړل، هنن؟
خبرې مې بس کړې، له سترګو يې څو اوښکې پر باړخو ورغړېدې، ومې نشوای زغملې، غلی شوم، د سترګو خوږوالي يې ملامت کړم، داسې احساس مې وکړ، چې په خبرو کې له لېمبېټ واوښتم.
له لاسونو يې کلک ونيولم، مچې يې کړل. سر يې په نازکو اوږو دروند شو، زما پر اوږه يې را کېښود، په ويښتانو کې مې ګوتې ور تېرې کړې، په تندي مې د ښکلېدو موقع ورکړه، د شاعر دا بيت مې د بخښنې لپاره ور ډالۍ کړ:

سر دې را پورته کړه خو بيا به وعدې نه ماتوې
ما دښمنان بخښلي، ته خو مې جانان يې ياره

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

ستا هېڅ حق نه جوړېږي، چې وغړېږې او د ځان د سپينوالي لپاره دلايل وتراشې؛ ځکه ته خو د يو وسله وال لوټمار په څېر وې، ځواني دې را څخه ولوټوله، ما د ډېرې بې وسۍ غږ نه شو ويستلی، تا په بې رحمۍ را څخه خنداوې واخيستې، ما هڅه او هيله وکړه چې هر څه را څخه مه لوټه؛ مګر ته دومره په زړه کاڼی شوې، چې د يو اضافي توکي او خځلې په څېر دې په ډېران وغورځولم.

اوس به د چا په کار شم؟ ښکاره ده چې څوک مې نه قبلوي او بايد چې قبول مې نه کړي؛ ځکه ما سره څه دي، چې د قبلېدو وړ دې شم؟ زه خو لکه کالبوت داسې يم، نه خندا لرم او نه ادا. وچې شونډې، هډوکي مخ، ببر ويښتان او نا منظم حرکات کله د منښتې وړ جوړېدای شي، اااه!

تا خو دا هم کولی شو، چې ناز دې راکړی وای، پام دې را باندې کړی وای، څنګ کې دې ګرځولی وای، ګلاب دې راته ويلی وای، خو څه؟

يوازې همدومره چې د يو اغزي په توګه دې راته نظر وکړ، ودې رېبلم، د لمر په وړانګو دې وچ خځله کړم، بيا دې د خپلو ستمونو په لمبو وسوځولم او ايرې دې وګرځولم، د نفرت په باد دې هوا ته پورته کړم او ودې شيندلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ظلمونو ډېر روايتونه او تاريخونه مې لوستي وو، خو ستا ظلمونو د تاريخ ټول ظلمونه ونړول؛ ځکه تاريخي روايتونو د داسې ظلمونو هېڅ يادونه نه ده کړې، چې له يو چا دې په ژوندوني مړی جوړ کړای شي، مګر تا وکړل او يوه رښتينې مينه وړاندې له دې چې خپل منزل ته ورسېږي، سپکه او بې قدره کړه، زمانې او خلکو ته دې بدنامه ور وپېژندله او يو له مينې ډک زړه دې ګناهګار حساب کړ، خو دا په ياد ساته، چې ...

نور به دې هر يو ستم هېر کړم

خو بې قدري به دې تر عمره يادومه

****

- د زړونو پيوند کېدل په ډېرو هڅو پورې تړلي نه دي؛ بلکې دا طبيعي ده چې د يو چا د زړه ژورو ته کښته شوئ، بيا چې هر څومره عادي خبره او کړنه کوئ، هغه ته به ډېره ارزښتمنه وي. ته به ورته ارزښتمن يې، ستا د موبايل زنګ او مېسېجونه به ورته دومره ارزښتمن وي، چې هېڅکله به د ستړيا احساس نه کوي او شېبه په شېبه به دې د هر زنګ او مېسېج دومره اکرام او قدرداني کوي، لکه د يوه عزتمن مېلمله پر وړاندې چې ترسره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه پوهېدم چې تقریر مې اوري؛ مګر داسې مې ښودله چې دلته شتون نه لري او زه يې نه وینم. ببرته مې د ملګري په اوږه لاس واړوه، تقریر مې روان وساته:

- ورک يې کړه، ډېره هڅه مې وکړه، چې زړه به يې شم؛ خو په زړه باندې يې هم نه شوم. څومره سخته وي، چې ستا به یوه شېبه له زړه نه وځي، هڅه به کوې چې په یو ډول نه یو ډول ځان ور یاد کړې؛ مګر هغه داسې چلند وکړي چې ارمان درشي، کاش یا د دې دنیا پر مخ زه زېږېدلی نه وای او یا مې ببخي ورسره پېژندلی نه وای.

غلی شوم، ملګري راته سترګه کېکاږله، ویې پوهولم، چې بشپړ دې اوري، دوام ورکړه. ما هم غاړه تازه کړه، بیا لګیا شوم:

- څه خوند به يې درلود، چې طبیعي يې د زړه ژورو ته کښته شوی وای، بیا به د قدرمن مېلمه په څېر ارزښت راکول کېده، ناز به مې کولای شو، په خلاص زړه به مروربدلی شوم، اوس خو چې مرور هم شم، دومره ځان ناګاره واچوي، چې ګوندې په هېڅ هم نه پوهېږي، مجبور یم، ځان خپله ور پخلا کړم او خلاصه دا چې ...

د ډاره غږ کولی نه‌شم

د سوال یاري ده اوس به ړنګه بنګه شینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

د خوښۍ او خپګان ګډ احساس مې درلود. خوښ خو ځکه وم، چې ما یې د دیدن هېڅ موقع له لاسه ورکړې نه وه، حتی که یوه ثانیه وخت به هم ؤ، د تشریفاتو قطعې د عسکر په څېر به منظم او تیارسۍ په خدمت کې حاضر وم. پر انرژي او له ولولو ډک وجود سره به یې ما د سترګو طوافونه کول.

دیدنونه خو د خدای پاک په امر کېږي، مګر ما هم د بندګۍ پوره - پوره حرکت کاوه او خدای تعالی به را مهربان شو، له برکتونو به یې د دیدن شېبې را ډکې کړې، نه به د چا مزاحمت ؤ او نه منافقت، یوازې او یوازې محبت او محبت، بس خلاص!

د خپګان ویر مې هم په وجود ګډ ؤ، ځکه د یوې ناڅرګندې مودې لپاره له یو بله جدا کېدلو. حاکم وضعیت او شرایطو ته مې چې کتل، بیا لیدل ناممکن نه وو؛ خو ممکن هم نه ښکارېدل یا شاید ما د خپل بخت په تړاو ویره درلوده، ځکه همېش ما سره په بېلتون کې مل پاتې شوی ؤ او هغه خلک یې را څخه بېل کړي وو، چې ما د خپل ژوند د بایللو جواري کولی شوه، خو د دوی له لاسه ورکول مې په هېڅ دلیل نه غوښتل؛ مګر له ما یې بېل کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې او د جانان ډاډ ؤ، چې د راتلونکي لپاره يې خوښي رابخښله، خو د جدايي شېبو ناهيلی کولم او داسې احساس يې را کاوه، چې په ډېره لويه کچه جواري کوم او خپله ټوله ارزښتمنه شتمني بايلم.

هر څه مې ليدل او درک کول؛ مگر د مجبورۍ ورځې د خدای په اماني لپاره ور تر غاړې شوم. سترگې مې د اسمان خوا ته کږې شوې، دا لنډۍ مې گيله کړه:

ژوند ته په ببرته - ببرته گورم

لکه بايللی جوارگر چې کور ته ځينه

****

ډېره سخته وه، ببخي له درده ډکه شېبه مسلطه وه، د دوزخ کيفيته حالت احساس مې کاوه، دنيا راته قبر شکله برېښېده، چې پر خپلو لاسونو مې له خاورو ډکې ببلچې در باندې اړولې.

پر هماغه سترگو چې د يوې دقيقې لپاره دې ما خپگان ليدل نه غوښتل، ستا د نازک بدن د خاورو لاندې کېدلو ننداره مې کوله.

پر هماغه غوږونو چې د غږ اورېدو سره به دې د يو سټرې په څېر دمه کېدلم، د ببلچو د ټنگ - ترونگ او د خاورو د غرب - غروب اوازونه مې اورېدل، چې د خاورو لاندې کېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هماغه ژبه چې په څومره خوږ انداز به دې نوم ما اخيسته او په څومره خوږه لهجه به مې د ژوند لپاره را پخلا کړې، پر ژبې مې د انا لله وانا اليه راجعون الفاظ زمزمه کول؛ خو زه!

بيا هم ژوندی وم، بيا هم بينا وم، بيا هم ګونګ نه وم، بيا هم کوڼ نه وم او بيا هم په تا پسې مړ نه وم....

ګونډې مې ولګولې، چېغې مې کړې:

نصيبه څه کانې دې وکړې

بېلچه په لاس په اشنا خاورې اړومه

ژر را پورته شوم. بدن مې خوله و، په کوټه کې تياره وه، شکر مې وويست چې رښتيا نه دي.

****

ستا خوی د کومې بلې زمانې ؤ، ته جدا وې، تا ځانګړی جادو لاره، تا سره هنر ؤ، هغه هنر چې د انسان څخه يې کرکې - کينې - غوسې - بدنيتۍ او نور ډېر بد خويونه توږل او صيقل کول. ستا لپې د بزګر د لپو په څېر وې، د هغه بزګر چې د زړونو پر ځمکه د مينې تخمونه شيندي.

زما ياد نه‌شي، چې يو چا ته دې ما درې ځل د زنګ وهلو تکليف کړی وي، يو ځانګړی غرور مې لاره، که چا مې د لومړي او دويم زنګ ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړی نه ؤ، په کیسه کې به يې نه وم؛ تر څو به يې چې خپله اړیکه نیولې نه وه.

د درېیم ځل زنګ وهلو تکلیف مې نه کاوه، خو ستا پېژندلو عام و تام بدل کړم، تا به د خپل حسن په غرور زما پرلپسې زنګونه نه ځوابول؛ مګر د پخوا په څېر نه وم، ضد مې نه کاوه. درېیم ځل زنګ وهل خو عادي اړیکه نیول ؤ، حتی په لس ګونه ځل مې اړیکه نیوله، هغه پخوانی پاتې نه وم.

دا مې هم یاد نه‌شي، چې د یو چا د بدې او سختې خبرې پر وړاندې دې ما سخت ځواب ورکړی نه وي، که چا به یوه سخته خبره کړې وه، ما به دوې سختې کولې؛ مګر ستا معرفت داسې تغییر کړم، چې د هر چا د سختې خبرې پر وړاندې یې نرم او لطیف کړم، چا به چې سخته خبره راته وکړه، خوږې سترګې به دې را یادې شوې، غلی او خاموش به شوم، د سختې خبرې کولو جرات دې را څخه وتوړه.

دا هر څه ستا د لطف او مینې له برکته وو، ستا د لږې او محدودې مودې وصال داسې وروزلم، چې په هر ساکښ مې مینه او مهرباني راځي. یو وخت مې په انسان زړه خوږی نه درلود؛ مګر اوس چې کوم ټپي حیوان هم ووینم، ژر ور ټیټ شم، په هڅه کې شم چې د درملنې چاره یې وشي، بیا هم ستا مهربان وجود او شخصیت حس کړم، په فکر کې شم دا حیوان به هم د چا د زړه ټوټه وي، لکه یو وخت چې زه ستا د زړه ټوټه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېړو سترګو قسم نه خورم

څومره چې سترګې غړوم، تا یادومه

****

دواړه خپه وو، تر منځ مو چوپتیا خوره وه، اسویلی یې وکړ:

- اه! هېڅ خوب مو تعبیر نه‌شو، هیلې مو په سترګو کې نم شوې، څه بې وخته او بې‌ځایه نړېږو، وېش ـ وېش! د غمونو او دردونو په هجوم کې لمبه کېږو، د خوښۍ پسې ړندېږو.

ما یې لاسونه ونیول، سلګۍ مو شوې، ومې ویل:

- اخ! څه د زړه له جذبې ډکې شېبې مو لمانځلې او درلودلې، وېش ـ وېش! ومو بایلودې. دا تصور مو کله درلود، چې داسې بې‌وسه او د زړه له جوشه لوېدلې ځواني دې ولرو.

ور غاړې وتم، په اوږه یې سر را کېښود، سلګۍ یې وې:

- اخ! وخت څه په هنر غلا کوي. د ژوند هغه ممتازې شېبې داسې پټې په‌خپله غېږه کې ونغاړي، چې هېڅ ګومان دې نه راځي، چېرته یو ځای د ژوند خواږه منظرونه هم تېر شوي دي . ما یې له غاړې لاسونه چاپېر کړل، د زړه دربا یې ما حس کوله، په خبرو شوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اخ! په لیرې تصور کې هم نه ځايېدله، چې داسې ځوړند وضعیت دې را مېشت شي، داسې وضعیت چې د هر مخلوق له ځبرې ناهیلي ځځبېږي. وېش ـ وېش! کله مو داسې تقاضا لرله.

سلګۍ یې ارامې وې، اوښکې یې وچولې، شونډې یې وخوځېدې:

- اخ! ژوند خو د رباپ ترنګ دی. د لونګو بوی دی. د لالي ځنګ دی. حیف! چې دلته نه دی. وېش ـ وېش! دلته خو ژوند پیکه ماښام دی. د باروتو بوی دی، داسې بدرنګ چې نوکارې یې را خښې کړې دي، لکه لېونی ځناور ...

خبره مې ترې واخیسته، په لړ اوچت غږ مې دا ټپه ور ډالۍ کړه:

په چا مې سترګې نه خوږېږي

بلا دې واخلم په رښتیا نیمګړی یمه

****

خپه ښکارېده، ویل یې:

- داسې ځوک خو باید ولرې، چې د دردمن زړه کیسې درته وکړي، ته یې واورې، تا واوري. ته یې درک کړې، تا درک کړي. داسې ځوک چې د یواځېتوب پر وخت، د زړه تنګون پر وخت او د دردېدو پر وخت یې را وغواړې، ور تر غاړې شې او ارام ومومې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیران مې ور وکتل، په فکر کې شوم، چې دا معجزه څنګه کېږي، د هغه چا د خولې د مینې خبرې اورم، چې باور مې نه راته، ومې ویل:

- د زړه د چنارونو مرغۍ مو باید داسې یو چا ته وچنېږي، چې درد کموونکي اوسي، زړه سپکوونکي دې وي، ارام در کوونکي وي، خندوونکي دې وي.

خبره یې ونیوه، ژر یې وویل:

- دا ټولې غوره ځانګړنې دي، غوره او ښې ځانګړنې کسبي هم کېدلای شي، د هر چا لپاره اړتیا او پکار ده، چې د ټولنیزې اړتیا(مینې) په پار یې کسب کړي.

مخامخ ورته کېناستم، ومې ویل:

- ما تل هڅه کړې ده، چې په تا کې دا ځانګړنې وروزم، د دې لپاره چې زما په نشتون کې هم یو ځانګړی انسان اوسې. یوازې زما لپاره نه؛ بلکې د هر انسان لپاره داسې زړه ولره، چې هغه پکې ځان ووینې، په لپو ترې مهرباني واخلي. د بل په درد دردمن وي، په هیڅچا یې بده پېرزو نه وي.

شُکر ادا کوم چې د یو چا روزنه مې بریالۍ ده، ښه احساس کوم، چې تا لرم !!

په مثال ته د سجدې یې

تندی در وړم په ارام شمه جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

يو بدنصيب اخته ؤ، د خپل بايللي جانان يادونه يې کيسه کول. شاو خوا يې ملګري را تاو وو، ټول داسې غوږ وو، لکه کومه تاريخي پېښنه چې اوري. وړاندې تېر شوم، دومره واټن کې ترې د ونې ډډ ته تکيه شوم، چې غږ مې يې اورېدلی شو؛ مګر داسې مې ښودله، چې ګواکې غږ يې تر ما نه را رسېږي.

يوه ملګري وپوښت:

- دا شېبه ډېره سخته نه وي، چې په زړه دې د باران په څېر را ووربږي؛ مګر ليدل يې ناشوني وي؟

خوله يې خبرو ته جوړه کړه، خو داسې شو، لکه خبره يې چې ونښلي. سېګرېټ يې کش کاږه، سترګې يې پټې شوې، خوله يې را ټوله شوه، لوګي د اسمان پر خوا پورته شول، غږ يې را ووت:

- اه! د دې شېبې د سختۍ کيفيت د الفاظو په محوطه کې نه‌شي بيانېدی، د پوهېدنې لپاره يې اړتيا ده چې يو ځل دې څوک جانان جوړ شي، بيا يې در څخه بېلتون ولوټي، تر يوه وخته صبر وکړې؛ مګر زمانه او خلک دومره په زړونو کاڼي شي، چې د ديدن ټول فرصتونه دې بدنام او ګناهګار معرفي کړي.

بل ملګري يې يوه جوړه ور ياده کړه، چې ډېر سره خوښ اوسېږي، د چا په خبرو خپل منځي واټن نه زياتوي، ښځي ښکلې جوړه ده. ده بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېګرېټ ولګاوه، ویې خندل، لکه د یادې جوړې ربښتینولي چې وننګوي، ویې ویل:
- ځینې په نصیب او تقدیر شتمن وي. د زمانې او خلکو له هر دام یې اړیکه، په اسماني همکاریو محفوظه وي. د چا د تقدیر پاڼې ښې وي، داسې یو څوک یې په برخه وي چې د درک له اړخه ځیرک وي، په هېڅ حالت کې بېلتون ته موقع نه ورکوي. غلی شو، نور یې د خبرو کولو توان نه درلود.
بل ملګري ته یې لکه چې دې بحث خوند ورکړی ؤ، د مجلس اوردېدل یې غوښتل، غږ یې کړ:

یا به زما نصیب خراب وي

یا به دا ټولې یارانې دغسې وینه

****

د کالیزې په مناسبت مې ځړونه خپره وه. نه یې خوښول، چې په کمېنټ کې یوه موضوع راسره وشاربي، نېغ یې په مېسېج کې د الفاظو مهرباني وکړه، لیکلي یې وو:
- په هر موسم کې چلېدونکي انسانه!
د ژوند هر کال او پسرلی دې جنت کیفیته جوړ شه، هره ورځ دې پسرلی وګرځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شېبه وځنډېدم، پیغام پاڼې ته ورغلم، ومې لیکل:
- ژوند هم څه عجب کیف لري، څو پسرلي د ژوندانه تېر شو، محض په‌دې روایت سره مطیع پاتې یوو، چې پسرلي خوښۍ راولي، خو نه! د ژوندانه خوږلت او تریخوالی خپله د انسان اصالتي پرېکړه ده، چې ذهني او دروني هڅې د ځان خوښونې له‌پاره بوختوي، پسرلي جوړوي او که همدا هڅې د خودي ویجاړېدنې له‌پاره بوختوي، خزانونه ویشي.
سمدستي یې مېسېج ولید. د حیرانتیا سټېکر یې را ولېږه، څه شېبه یې لیکل ونه کړل، فکر کوم د ځواب لپاره یې الفاظ را ټولول. د ځواب درک یې ونه لګېد، ژر مې مېسېج ور ولیکه:
- پسرلي محض د کالونو اندازه تدریجي زیاتوي، د هر تېر پسرلي پسې د ارمان اوښکې نه تویوم او هر راتلونکي پسرلي ته د بزګر په څېر، له ډېرې خوښۍ مې زړه په ټوپونو نه راځي.
مېسېج یې ولید، ژر یې ولیکل:
- پسرلي نور څه در پېرزو کړي، د ګل په څېر ځواني یې در لورولې ده، په لیدو دې مړاوي نظرونه تاندېږي، بیا هم خوښ نه یې.
مېسېج یې موسک کړم. سر مې په بالښت وځړېد، بیا مې ولیکل:
- سږ پسرلی به یو ځل بیا د تېر په څېر خپل کار بشپړ کړي، د کاذبو خوشالیو په جم و جوش کې به د یو مکار او نېرنګ ظالم په څېره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ؛ خو نه جبرانېدونکی ظلم وکړي او د کالونو په ګراف کې به يو عدد نور هم ور زيات کړي.

مېسبج ته يې په غبرګون د غوسې سټېکر ورکړ. ويې ليکل:

- پسرلی ظالم نه دی، بلکې له خوښيو او زيرو ډک موسم دی، ډېر پکې خپلو هيلو ته رسېږي.

ما يې مسبج ته د زړه سټېکر ورکړ. ژر مې وليکل:

- دې خوشبينۍ کلونه دوام وکړ، چې پسرلي زيري او خوښۍ راولي، مګر بيا يې هم کوم مطلوب پای نه درلود او څه ډول چې ما د پسرليو څخه هيلې درلودې، ربښتينې نه‌شوې، هماغسې نيمګړې پاتې دي، زه او ته پکې مونږ نه شو.

وروستی مېسبج يې په دې ټپه را ټول ؤ:

نه به دا ستا زړه په کرار شي

نه به زما مينه په نورو ماته شينه

****

سترګې مې پټې وې، د لمر وړانګې ښې لګېدې، دېوال ته ړنګ وم. يو وخت مې په سترګو نرمې ګوتې حس کړې، جټکه مې وخوړه، هڅه مې وکړه چې سترګې پرانېځم، خو د اجازې لطف يې ونه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅه يې کوله، چې ځان ناپېژاند وښايي؛ مګر ما يې د ګوتو نرم والی او تودوالی د ميليونونو ګوتو تر منځ هم تفکيک کولی شو. ما يې مړوندونه ټينګ کړل، سترګې مې وغړولې، ور ومې کتل:
- که له پنځه واړه حسونو بې برخې شم، بيا به دې هم ليدلی، اورېدلی، بويولی، لمسولی او درک کولی شم.
لاس يې په اوږه را واړوه. له پوزې يې کش کړم، تندی يې راسره وجنګاوه، سترګې په سترګو شو، ورو يې غږ را ووت:
- له ځانه مې مه بېلوه، نه شي کېدای چې ښنګ کې د اوسېدو وياړ د تل لپاره را ډالۍ کړې؟
ما يې په ګوتو کې ګوتې ننويستې، زور مې کړې. ګوتې مو پرانيستې، د ښی لاس مړوند مې يې را کش کړ، په خپل زړه مې کېښود، زياته مې کړه:
- تر هغې چې د زړه دا دربا دوام مومي، د ټولو کايناتو تر مخه دا اظهار کوم، چې زما ښنګ تل تر تله تا ته ډالۍ شو، مبارک دې شه!
له ډېرې خوښۍ يې په غېږ کې ونيولم، په سينه يې سر را کېښود، د اوښکو کاروان يې په جنتي باړخوګانو مزل ته دوام ورکاوه.
جېب ته مې لاس کړ، غوښتل مې په دسمال يې اوښکې وچې کړم، مګر له جېبه د دسمال پر ځای تسبې را ووتې، ويې ليدې، په ژړا کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا ګډه شوه، په پوښتونکي انداز يې لاسونه خلاص کړل، نوبت مې ترې واخيست:

چې ستا خطونه به پراته وو پکې
د هغه جيب نه اوس تسبې راوځي

****

د ګلانو ګېډۍ يې راته ونيوه، د ژبې په څک سره مې « نه» کړل، زما له غاړې يې لاسونه کلک چاپېر کړل، په اوږه يې زنه را کېښوده، مخ يې راسره ونښلاوه، ګلان يې مخ ته را نږدې کړل، پوزه مې وتخنېده، د ګلانو نرم وږم ونيولم، سترګې مې پټې شوې، د خيال په نړۍ کې ورک شوم، ويې خندل:

- د ګل هم‌شکله! کټ - مټ دغسې صورت حال هغه شېبه لرم، چې ستا په غېږه کې د سر اېښودو وياړ را په برخه وي، پټې سترګې ستا د وصال مُعطر حضور احساسوم.

ځان مې ور نږدې کړ، سترګې يې پټې کړې، د ښي باړخو په ښکلېدو يې ونازولم، نرۍ موسکا يې وکړه، کيڼ باړخو يې را وګرځاوه، ما لا د ښي باړخو خواږه هضم کړي نه وو، اشتها مې را وپارېدله، غبرګ باړخوګان مې ښکل کړل، غوږ ته مې خوله ور نږدې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که داسې نازول او پېرزوينې را په برخه وي، فکر نه کوې چې د بل څه خوړلو اشتها دې ولرم؟

سر يې وخوځېد، غومبري يې د رنګه پوکانۍ په څېر واوښتل، نوبت يې را څخه واخيست:

- د بڼ مالياره! تا څوک کله د مېوو خوړلو منع کولی شي، د خپلې برخې خاوند يې، خوښه ستا ده، چې کله او څومره يې نوشيجان کوې.

څو قدمه شاته لاړم، ګونډې مې پر ځمکه ولګولې، لاسونه مې خلاص ونيول، غږ مې کړ:

لاسونه کلک را نه چاپېر کړه

د بخت سيلۍ به مې د بل څنګ ته وړينه

****

- تا به بل څوک غواړي يا نه؛ مګر زه دې حتماً غواړم.

ليکل يې بس کړل، قلم يې ګوتو کې ټينګ ونيو، نېغ يې را وکتل، سترګې يې پراخې شوې، داسې حالت يې غوره کړ، لکه د توقع خلاف چې کوم څه ويني، ورو يې خپل مخ ته څپېړه ورکړه، چې باور يې راغی، چيغه يې کړه:

- کانکرېټه! باور مې نه راځي، ستا د خولې د مينې خواږه الفاظ اورم، څه وکړم؟ ونڅېږم که والوځم. لاسونه يې خلاص ونيول، ما خندل. ومې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

منله، ترې روان شوم، را منډه يې کړه، مخه يې راته ونيوه، د خلاصون لپاره مې بل دليل ونه موند، اسویلی مې وکړ، سترګې مې پټې کړې، د غاړې لپاره مې لاسونه خلاص کړل، په اوږه يې سر را کېښود، د زړه دربا مې يې حس کړه، مخامخ ورته ودرېدم:

- ډېر به يې نه باوروي، مګر دا يقيني او رښتينې خبره ده، ځينې د ناهيلۍ د درملو په څېر وي، بس همدا چې در وغږېږي، در غاړې وځي، در وخاندي، په هماغه شېبه ځان ټول هيله - هيله حس کړې.

د باړخوګانو په رنګ کې يې بدلون راغی، لکه د انار په څېر وغوړېدل، سر يې وځړېد، زنې ته مې لاس ور وړ، غټو بڼو يې شفابخشې سترګې پوښلې وې، ورو يې غږ را ووت:

زما خو زړه زما خو ځان يې

چې ستا به څه يمه کرل رېبل کومه

****

ځينې مينه غواړي، خو ګيلې، جنګونه او خپګانونه نه مني، نه پوهېږم دوی مينه څه ته وايي. مينه يوه ډېره عالي او حساسه اړيکه ده، که ګيلې، جنګونه او خپګانونه پکې نه‌وي، بيا خو يوه عادي اړيکه ده، چې د دې ډول اړيکو څه کمی نه ليدل کېږي. که مينه کوئ حتمي به مو ترمنځ ګيلې، جنګونه او خپګانونه راځي، بايد د داسې اړيکې قدرداني

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړئ. د هغې اړیکې به څه خوند وي، چې ناز پکې نه وي، مستي او شوخي نه لري، مرورتوب پکې نه راځي، د موبایل نه ځوابول پکې نه وي، د مېسېنجر، فیسبوک او وتس اپ بلاک او انفرینډ پکې نه وي او په ټوله کې تر منځ مو بې تفاوتي حاکمه وي.

مزه خو د هغې اړیکې وي چې د یو کار لپاره دې وځوروي، ناز در باندې وکړي، د یوې خبرې پر ځای شل خبرې درته وکړي، در څخه خپه شي، موبایل دې ځواب نه کړي، په غوسه دې کړي، بېرته دې را پخلا کړي، هره پوښتنه دې په شوخۍ ځوابوي، داسې نه چې یوازې هو او نه درته وایي.

همدا چې د سترې مشې پر مهال شاو خوا وګوري، څوک نه وي، په ټوپونو شي، له ډېرې خوښۍ دې په غېږ کې ونیسي، په غبرګو اننګو دې ښکل کړي، په لېوني درته ووایي او په سینه دې سر کېږدي. د خدای په امانۍ پر مهال هم غواړي، چې د نورو څخه پټ یوې غاړې ته شي، اشاره یا مېسېج درته وکړي، ځای درته وښایي، کلک - کلک دې په غېږ کې ونیسي، ګوتې دې زور کړي.

پوښتنه در څخه وکړي، په کوم اننګي دې ښکل کړم؟ ته ورته چپ اننګی وښایې، ویې نه مني، دلیل ووایي چې چپ اننګی تریخ وي، وخاندي. ته ورته ښی اننګی وښایي، بیا یې ونه مني، دلیل راوړي چې ښی اننګی ډېر خوږ وي، د شکر ناروغي مې پیدا نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټک شي، لاسونه وجنګوي، خندا يې واخلي، په تشو لاس کېږدي، سر يې وځړېږي. بېرته سترګې را پورته کړي، سترګې درسره وجنګوي، په اننګو دې پاسته ورغوي راښکي، په غبرګو اننګو دې ښکل کړي، بيا در غاړې وځي، په اوږه درته سر کېږدي، لګيا شي:

- که د اننګو ښکلولو موقع دې ونه موم، په رښتيا هم چې په لا علاجه ناروغۍ به اخته شم.

ته يې اوښکې ور پاکې کړې، ډاډ ورکړې، لاس يې زور کړې، ورته ووايې:

- لا خو ژوندی يم. ستا په ځبر کله څوک دومره ډېرې موقع لرې، دا اندېښنې لرې وغورځوه، ژوند کوه.

شونډې يې رپېږي، نه غواړي څنګ دې پرېږدي، ساعت ته وګوري، سر وښوروي، د وروستي ځل لپاره يې شونډې وخوځېږي:

رب دې ژوندی لره جانانه

زه لېوني خويونه ستا په ډاډ کومه

****

ته څوک وې؟ زه دې پېژندلم؟ د څه په خاطر دې راسره وپېژندل؟ ولې دې له ځان سره عادت کړم؟ څه اړتيا وه چې د ميليونونو انسانانو له منځه دې زه وټاکلم؟ څنګه دې د نورو پر وړاندې بې پروا او د ځان لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهم کړم؟ ولې دې ځان ته نږدې کړم؟ ولې دې ګران کړم؟ ولې دې پرېښودلم؟ ولې؟ ولې او ولې؟

داسې بې شمېره پوښتنې لرم، د ځواب لپاره یې باید یو ځل راشې، راسره کښېنې. داسې که هر څوک په خپل سر راځي او په خپله خوښه ځي، څه ګمان کوې چې څوک به په اسانۍ سره د مینې پر لار قدم پورته کړي، څوک به چا ته د زړه ورکولو قرباني ورکړي، څوک به چا ته ځان نږدې کړي؟

هو!

ستا راتګ حتمي دی. د ډېرو لا ځوابه پوښتنو د حل په موخه هم باید یو ځل تشریف راوړې، د اندېښنو د رفع او د دردونو د ارامښت په پار هم ستا د را ستنېدو اړتیا لیدل کېږي.

د دې یو واقعیت اظهار هم باید وشي، ته یوازې د څو شېبو اړتیا نه یې، ته هغه اړتیا وې او یې، چې هر وخت به درته د یو قیمتي څیز په توګه ارزښت در کول کېږي.

پوهېږم او باوري یم، چې زما هرې پوښتنې ته ځواب یوازې او یوازې ستا شتون ویلی شي. زما د ژوند هره پوښتنه که حل کېږي، ځواب به یې ته وې، که په ژوند کې اندېښنه را پیدا کېږي، د رفع دلیل به یې ته وې، که د ژوند د هرې ستونزې پر وړاندې ودرېدلی شم، بیا به هم ستا د ډاډ اړتیا وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

با وجود د دومره ډېرو اړتیاوو او مهم‌والي سره څنګه نه را ګرځې، باور وکړه د یو انسان سلامت ژوند تا ته اړتیا لري، ستا لړه پاملرنه د یو انسان زړه خوښ ساتلی شي، مه بې پروا کېږه.

فکر وکړه!

ما سره ستا پېژندنه شاید پر همدې خاطر وه، چې د ژوند د هرې سختې او بدې ورځې پر مهال مې تر څنګ اوسې او که چېرې د وارخطایي احساس کوم، ته به ډاډ را ډالۍ کوې.

ته لاړې، بې شمېره دردونو او اندېښنو ته دې یوازې پرېښودم. ته به یې باور نه کړې، زما په خیال کې هم دا نه را ګرځي، چې ته به ما یوازې پرېږدې، لکه په دښته کې ولاړه وچه داسې حالت لرم. په خپل ځان بوج یم، فکر کوم چې هسې ژوند دې روان کړی، هغه څوک چې د ټولې نړۍ څخه زیات باور دې پرې لاره، یوازې پرېښودې، نور څوک به څه ملتیا درسره وکړي.

د خالق تعالی ټول کاینات وینم. آن لمر، سپوږمۍ، اسمان او کاینات لیدلی شم؛ مګر تا نه وینم. نه‌پوهېږم ته د کایناتو په کومه کناره کې استوګنه لرې، چې زه دې په موندنه کې پاتې راغلی یم.

که لمر درته مېلمستیا کړې وي، نو د وړانګو د تودوخې له وجې به اوس مخلوقات سوځېدلي وو، خو پوهېږم چې د لمر سره هم نه یې. که سپوږمۍ درته مېلمستیا کړې وي، نو د وړانګو ځلا به یې اوس مخلوقات

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړانده کړي وو، باور لرم چې د سپوږمۍ سره هم نه يې. ته به پيدا نه‌شې، مگر ما به د ځان په لټون کې ورک کړې.

هېڅ ښه دې را باندې نه لورېږي، نه‌پوهېږم په دې بدو کې تا کوم ښه ليدلي دي، چې هر وخت يې راسره کوې. څومره وس چې دې رسېده، مخ دې را څخه اړولی دی، کله فکر را ولوېږي، که د مرگ پرېکړې د انسانانو په لاس کې وای، زه به لا پخوا له دې نړۍ رخصت شوی وم.

زما د مرگ اختيار که ستا وای

زه به د گور چېنجو پخوا خوړلی ومه

****

باران ورېده، د تالندې د سپينې رڼا او هيبتي کړنگ سره به گروپونه په تېز حرکت راغلل، د ودانۍ پر اوږدو شيشو څاڅکي تېز او په شړک لگېدل، ژيړ طلايي گروپونو د ماڼۍ نړۍ لارو ته رڼا او ښکلا بخښله.

تور اوږده بوټان او توره اوږده کورتۍ مې پر تن وه، د ودانۍ په اوږده دهلېز کې چټک روان وم، د بوټانو ترکا مې د باران د څاڅکو سره سيالي کوله، سندرېز شور يې جوړ ؤ.

خړه لړه په ټوله ودانۍ خوره وه، په چمنونو کې اوبه ډنډ وې، د ماڼۍ مخ ته ودرېدم، پورته اسمان ته مې وکتل، پر مخ مې څو څاڅکي پاسته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواږه ولګېدل، خوند يې وکړ، بېخي ډېر خوند، ايسته پراخ ميدان ته ور ووتم.له ځان سره مې وويل:

پرېږده!

چې د دې ښکلي هېواد د باران څخه پوست خوند واخلم، دا باران ځومره مېين لګېږي، ډېر شيرين خوند کوي، چترۍ پر خپل ځان مه نيسه، يوازې خاموش ورته ودرېږه، ننداره وکړه، وګوره چې زه څومره په باران مېين يم، مېينان پر ځان چترۍ نه نيسي، هغوی دومره ترې وي، چې د باران ځاځکو ته هم غاړې ورکوي.

نېغ ودرېدم، په ننداره شوم، څه شېبه د باران د ځاځکو څخه مې خوند واخيست، موبايل ته مې لاس کړ، په پيغام پاڼه کې مې وليکل:

- تر اوسه دې د را تګ معلومات ونه‌شو؟

 ويې ليکل:

- تشريف مې راوړی و، مګر تاسې د ځانګړو مېلمنو سره ليدنه درلوده، غوره مې وګڼله چې په مناسب وخت به بېرته را وګرځم.

موسک شو، پيغام پاڼې ته ورغلم، ومې ليکل:

_ د موسم مهرباني ده، باران اوري.

سمدستي يې مېسېج وليد، انځور يې را ولېږه، د ونې له پاڼې څخه ځاځکي څڅېدل. بيا يې وليکل:

- موسم خو دوه کسي دی. ځنګه دې خوښه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه سټېکر مې ور ولېږه، ومې لیکل:

- په دې پوست موسم کې چې ستا د پستو خبرو اورېدو موقع پیدا کېږي، ولې یې له لاسه ورکړم.

د سوک سټېکر یې را ولېږه. نوبت یې را څخه واخیست:

- خبرې کمې کوه، عمل دې ډېر کړه .

مېسېج یې موسک کړم، لنډ مې ور ولیکل:

- پارک کې منتظر یم.

شېبه وروسته باران ولاړ و، د پارک د زړې ونې لاندې په اوږده چوکۍ ناست وو، خندل یې، ما یې لاسونه ټینګ کړل، غوږ ته مې خوله ور نږدې کړه:

په زنګانه راته سر کېږده

د نظر دم در باندې ګله اچومه

****

د خدای په امانۍ شېبه وه. یو بل ته مو نشوای کتلې. سرونه مو ځړېدلي وو، کله به مو ډنډ سترګې یوه خوا او بله خوا وګرځولې، مونږ دواړو هڅه کوله، چې ګوښه ځای ته لاړ شو، کلک - کلک سره غاړې وځو؛ مګر نه کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر ته پورته شوم، داسې مې احساسوله، لکه خپل ټول ژوند چې مې بایللی وي. ور ومې وکتل، په موبایل یې سر ټيټ کړی ؤ، وپوهېدم چې پيغام راته لېږي، موبایل مې را واخيست، پيغام يې راغی:

ـ زه چې بیا درته راځم او ما وينې

ما به ډېر عمر خوړلی وي، لالیه

سترګې مې پټې شوې. زړه مې داسې را ډک شو، چې په لوړ غږ چيغې کړم، مګر ځان مې کنټرول کړ، ګوتې مې وخوځېدې:

ـ ته د دیدن ګیله ونه کړې

پښتنې مينې خو نيمګړې خوند کوینه

د ژړا سټېکر يې را ولېږه، ژر يې وليکل:

ـ زړه ته مې ګوره خوښ مې ته يې

نصيب ته ګوره تا نه لرې مې ساتينه

جدايي يې د زغم وړ نه وه. له ناکامه مې زغمله، ځان ته د کاذب ډاډ ورکولو هڅه مې کوله، ليکل مې پيل کړل:

ـ د خپلو څو عکسونو د را لېږلو لطف که وکړئ!

سمدستي يې د زړه سټېکرونه را ولېږل، پسې يې عکس را ولېږه، نوبت مې ترې واخيست:

ـ په زړه دې څه دي راته وايه

خمارو سترګو دې ګيلې راوړې دينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ غبرگون یې را څرگند نه‌شو، ما هم موبایل بند کړ، د موټر له شیشې مې بهر وکتل، ونې شاته پاتېدلې، شاته تکیه شوم.
سترگې مې لا پټې نه وې، موبایل وشرنگېد، ژر مې اوکی کړ، سلگۍ یې وې، هڅه یې کوله چې خبرې وکړې؛ مگر نه یې شوای کولې، اړیکه یې پرې کړه، پیغام یې راغی:

ـ د زړه له زوره داسې لړ - لړ غورځېدم در پسې
بېلتون دې څه و خو په ملا را ماتېدم در پسې

****

د پیل ورځې وې، نور نه پوهېدم، خو ځانگړی احساس مې لاره، هېڅ ډول خوراک خوند نه را کاوه، په کټ کې به وغځېدم، خو خوب به نه راته، رښې سترگې به مې چت ته نیولې وې، خدای خبر د خیال نړۍ به مې چرته را جوړه وه. کتاب به مې مخ ته ایښی و؛ مگر فکر به مې بل ځای گرځېده.
د تېر وخت په خبرو مې د پښېمانۍ احساس کاوه. چا به چې څوک میین را وښود، ما به وخندل، لېونی به مې یاد کړ، خو پوه نه وم، چې خپلې غاړې ته به مې دا رسۍ را غورځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هماغه خلک سپېڅلي راته ایسېږي، راته ګران دي، چې ما به لېوني ګڼل، غواړم د هر یوه سره په ساعتونو - ساعتونو کېنم، خبرې یې واورم، کیسې ورسره وکړم.

د هر ډول کتاب مطالعه مې کوله، مګر د مینې اړوند کتاب ته به مې لاس نه ور وړ، لکه ګناه چې کوم. اوس مې د لګښتونو لومړیتوب د مینې کتابونو په پېرلو دی. کرۍ شپه ناست یم، د مینې بنډل کتابونه مې مخ ته ایښي وي، یو - یو کتاب را اخلم، لړلیکونه یې لولم، جالب عنوانونه یې په نښه کوم او بیا یې په ډېر ذوق سره لولم.

له خطاط مې لاسلیک زده کاوه، ویل یې:

- څه ډول لاسلیک در زده کړم؟

ویل مې:

- داسې لاسلیک چې زړه پکې راشي.

کله د نورو په تړاو په قضاوت ځان ملامت کړم. سر مې وځړېږي. په رښتیا هم تر هغې چې پر مونږ نه وي راغلي، د نورو په تړاو بې پولې قضاوتونه کوو، هر ډول ټاپې او تورونه لګوو.

اوس ټول هغه کارونه کوم، چې ما یو وخت د لېونیانو کارونه ګڼل. ځان سره غلي ووایم:

ما لېوني کارونه نه کړل

لېونۍ مینې ورته ډېر محتاجه کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

****

خدای تعالی په مخلوقاتو کې انسان تر ټولو ښکلی پیدا کړی. کله چې ستا د بدن حیرانوونکي جوړښت ته ځیر شم، د خدای تعالی د ذات سره مې مینه لا ډېره شي، پوښتنې مې ذهن کې را وټوکېږي، چې مخلوق یې په دومره اندازې ښکلی پیدا کړی، خپله به څومره ښکلی وي؟

ته هغه انسان یې، چې یوازې ظاهري ښایست نه لري؛ بلکې باطني ښکلا هم خالق تعالی در لورولې ده.

پوره باور مې دی، چې ستا د بدن ظاهري او باطني جوړښت عادي پرښتو نه دی کړی؛ بلکې مسلکي او هنرمندو پرښتو ستا د بدن په جوړښت کې ځانونه ستړي کړي. په دې هم یقیني یم، هغو پرښتو چې ستا د بدن په جوړښت کې یې ونډه لرلې وي، د نورو پرښتو تر منځ به ډېرې مشهورې یادېږي او ستا جوړښت به د هغوی د شهکار په توګه یادېږي، نورې پرښتې به ترې اغېزمنې وي او هیله به لري، چې دوی هم دغسې نادر بدنونه وپنځوي.

پوهېږې!

زه په ډېر ګڼ نفوسه سیمه کې را لوی شوی یم، په ګڼ نفوسه ښوونځي کې مې درس لوستی دی، په ګڼ نفوسه پوهنتون کې مې زده کړې کړې دي، ګڼ نفوسه ښارونو ته د چکر لپاره تللی یم، په دې دومره ګڼ مېشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځایونو کې ستا په څېر د ښکلي بدن انسان مې نه دی تر سترګو شوی، ستا جذابیت - ذهانت - لیاقت - معنویت او داسې ګڼې نورې غوره ځانګړنې ستا په بدن کې ځای لري.
زما سترګې بختورې دي، چې ستا د لیدلو ویاړ لري زما غوږونه تر ټولو نېکبخته دي، چې ستا د غږ موسیقي یې اورېدلې ده. زما لاسونه هم بختور دي، چې تا سره یې د لمس کېدو ویاړ خپل کړی دی، په ټوله کې زه بختور انسان یم، چې تا سره مې پېژندنه شوې ده، ویاړم!
که کېدلای، تا باید د نړۍ د ښکلا جایزې ته ځان نوملی وای، واقعیت دا دی چې نړۍ بې عدالتي کوي، د جایزې ګټونکی هغه څوک اعلانوي، چې د ښکلا او ښایست نوم پرې شرمېږي. که د عدالت او رښتیا ډګر ته خبره لاړه شي، تا ګټلې. معیارونه دې پوره دي، ته یې وړ یې، ته د ښکلا برم را ژوندی کوې، د ښکلا اصلي تعریف ته یې، باید نړۍ ته ور وښودل شې.
جنګ کې پیدا، جنګ کې را لوی او جنګ کې به مړه شو؛ مګر ستا د ښایست ننداره مو په ارام او خوښ زړه ونه کړې. چرته چې جنګ وي، هلته د انسانانو ارزاني وي، د انسان له انسانه کرکه کېږي، یو بل نه پالل کېږي، یو بل ته درنښت نه ورکول کېږي او هڅه دا کېږي، چې څنګه د یو بل په لمنځه وړلو ځانونه وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او تا هم د دې جنګ ځپلې ټولنې وګړي یوو، جنګ له ما څخه دا ځواک تروړلی، چې ستا ښایست وستایم. پوهېږم هېڅ پېښه به ونشي کولای، چې ستا په ښکلا کې کمښت راولي؛ مګر جنګ نه!

ورځ تر بلې وینم چې ستا د ښایست لمر ته د جنګ ورېځې ور نږدې کېږي، ورځې تر بلې ستا د ښایست د لمر وړانګې د جنګ د ورېځو تر اغېزې لاندې وینم.

ستا د ښایست ندرت او زما د لیک واقعیت روښانوي، چې مونږ ښکلې او رښتینې یوو، هغوی چې مونږ په نورو نومونو یادوي، په واقعیت کې د نړۍ د یو اتل او مینه خوښوونکې قوم د رښتینې څېرې د پټولو ناکام هاند کوي.

****

موبایل وشرنګېد، ور ومې کتل، باور مې نه راته، د وزرو کمی ؤ، ګنې الوت حتمي رانه کېده. رنګ مې الوتی ؤ، د اوکی تنۍ ته ګوتې نه ور وړاندې کېدې، سترګې مې پټې کړې، د وجود په ټول زور مې د اوکی تنۍ کېکاږله، د غږ خواږه یې را ولوړول:

- هلوو، هیله ده مزاحمت مې نه وي کړی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېرې خوښۍ په جامو کې نه ځايېدم، له پښو مې ځمکه وتښتېده، لکه په هوا کې چې الوت کوم. شونډې مې نه خوځېدې، داسې مې احساسوله، لکه د غږ چې محروم یم، بې غږه او ساکت وم. ناڅاپي مې له خولې ووتل:

- بېخي په مناسبه موقع مو د اړیکې نیولو مهرباني کړې ده، کله زحمت کېدای شئ، تاسې خو رحمت یاست!

چوپتیا شوه. وپوهېدم، چې غوره ټکي را ټولوي. کار مې پرې ونه لاره، په تمه پاتې شوم، ټوخي یې وکړل:

- د یو څه په اړه مو پوښتلی شم؟

- مهرباني!

- مممم، د ویلو جرات یې نه لرم.

- ولې؟

- غوږونو کې ګوتې کېږده، چې ویې وایم!

ومې وخندل. غبرګون یې را څرګند نه شو، بیا یې د غږ اورېدو ته تم شوم، را غږ یې کړل:

- مینه دې کړې؟

- توبه! ولې مې ګناهګاروې.

ویې خندل. ولړزېدم او داسې یخني مې په بدن کې خوره شوه، لکه سړې خونې ته چې ور داخل شم. ځان مې را ټول کړ، داسې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسوله، لکه په دې دنیا چې تشریف نه لرم، کوم بل ځای د حورو - غلمانو سره د ناستې ویاړ را په برخه وي. غږ یې بیا را څرګند شو:

ـ میینه یم، مُنکره نه یم

په ښُکلو - ښُکلو د هر چا مینه راځینه

ما هڅه کوله، چې پر ځان کنټرول له لاسه ور نه کړم، مګر جادویي غږ یې داسې کانې کولې، چې پر ځان کنټرول یې را څخه اخیسته، د بې هوشۍ پر خوا یې وړلم، چالاکي مې وکړه، نوبت مې ترې واخیست:

- وبخښئ! ځواب په مېسېج کې موندلی شئ.

ژر لاړم، په پیغام پاڼه کې مې د لیکلو هاند پیل کړ، ګوتې مې بې اختیاره رپېدې، لنډ مې ولیکل:

- زه میین نه یم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ملګری/ ملګرې مو په ارزښتمنه ډالۍ ونازوئ:

د..له لوري

ښاغلي/ آغلې..ته ډالۍ!

....

لاسلیک

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library